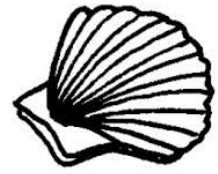

T Ó T I K A G Y L Ó

A Lengyeltóti Plébánia lapja II. évf. VI. szám 2019. június

Nem egészen fél év Lengyeltótiban...

Éppen, hogy megérkeztem Lengyeltótiba, s már el is szaladt az idő, készülődök a szentelésre. Most, visszatekintek erre a röpké időre, s szeretnék megosztani néhány pillanatképet abból, ami velem történt ezekben a hónapokban. Munkás napok állnak mögöttem. Sokat tanultam az életről, a papságról, az emberekről.

Nagyon vártam az iskolai hittanórákat. Talán ez a legfőbb kapcsolattartás a jövő nemzedékével. Ha nem jártam volna hittanórákra, alig ismertem volna meg a gyerekeket, hiszen a szentmisékre csak a töredékük jár el. Jó alkalmak az órák és a szünetek arra, hogy csalogassuk, bátorítsuk a gyerekeket a szentmisére járásra is.

A hittanórák, nem az iskolában kezdődnek, már előző nap ki kell gondolni melyik osztállyal, mit fogunk tenni. Mi a téma, hogyan lehet ezt úgy kitölteni, hogy minél több dolgot vigyen haza magával a diák. Részt vettem a készülétekben, nem felejttem azokat az estéket, amikor még fél 11-kor is a tükröket vágtam kartonból. Majd másnap, amikor a feladat szerint belső tulajdonságokat kellett ráírniuk a gyerekeknek, és egymást felismerni ezek alapján, elsodálkoztam, mennyire hasznos egy ilyen kellék is. Nem is olyan egyszerű hittanórákat tartani, fárasztó, de érdemes! Megéri fenn maradni, a kíváncsi, mosolygós tekintetek kárpótolják az embert. Külön figyelmet érdemel még szerintem, az ének. Azt mondanánk, a mai fiatalok nem énekelnek már... Dehogynem, ha valami olyan ének kerül eléjük, ami jól hangszerezelt, az ő nyelvükön van, énekelni kezdenek. A zene egy olyan nyelv, amiben a félénkek, a kevésbé ügyesek is kiteljesedhetnek. Nem baj, ha valaki hamisan énekel, az számít, hogy kinyitja a száját, s Istent dicséri így is, ahogy a karaoke versenyen is tette az a közel 72 induló. Kisvárosban, kistelepüléseken ez nagy szám!

Pozitív emlékként él bennem, amikor egyik délután kutyasétáltatás címszóval lementünk a focipályához. Egykét hittanos gyerek rúgta a labdát, s beálltunk velük focizni. Vagy Gyugyon, amikor vendégeimet kísértük végig a templom körül, s leérve a focipályához éppen ját-

szottak a gyerekek. A vendégekkel együtt szálltunk be, s egy jó 10 percet közösen játszottunk. Hetek múlva is emlegették: a papbácsikkal fociztunk!

Jó, hogy vannak programok a plébánián. Ezek mind alkalmat biztosítanak arra, hogy megismerjük egymást, és beszélni tudjunk egymással és a plébánossal is. A plébánia nem csak a papé, hanem a híveké is, s inkább a híveké, hiszen a plébánosok cserélődnek. Az olvasóköri nagyon tetszenek! Jó, hogy bensőségesen is tudunk beszélgetni egy-egy könyv kapcsán. Mind a felnőtt hittan, mind az olvasóköri igény van, úgy látom, hiszen fontos az embernek, hogy társaságban legyen. S merünk nevetni, egymáson is, ennek meg külön örültem, ez mutatja azt, hogy oldottak vagyunk! Kiemelném a Séta Jézussal csoportot. Nagyon jó volt a lelkinap, melyet Molnár Renáta tartott, s kíváncsi voltam hányan leszünk az első túrákon. 10-12-en mindkét alkalommal voltunk. Jól éreztem magam, közös sétánk, imádságunk és éneklésünk során. Ki kéne használni ezeket a lehetőségeket, értünk vannak.

A jó pap holtig tanul - tartja a mondás; a rossz, még a holtá után is... Nem gondoltam volna, hogy élő csocsót fogok építeni, vagy betonozni, vagy tűzrakóhelyet kialakítani térkövekből. Itt Lengyeltótiban ezekre is volt alkalmam. Nem magunknak építettük, hanem azoknak, akik használják majd ezeket. Az üres udvar ittlétem alatt megtelt, s még a fű is kizöldült.

Sok mindent említhetnék még, annyi impulzus ért, hogy lesz miből meríteni a későbbiekben is. De a legfontosabb, amit tanultam: *nincs lehetetlen; nagyot kell álmodni s a tökéletesre törekedni, csak akkor van értelme mindennek.* Annyit hangoztatják ma, hogy az egyháznak ki kell lépnie az épületekből, a hívek közé. Itt ennek voltam-vagyok a tanúja. Mindenkit kérek: becsülje meg!

*Vida Zoltán
diakónus*

IRODALMI MELLÉKLET

Tóth-Máthé Miklós:

Egy üveg óceán

A falábú susztert mindenki ismerte a faluban. Akár egy csodadoktort, úgy tartották számon, mert nem akadt olyan csámpás sarkú, tátogó talpú, reménytelennek tűnő lábbeli, amelynek ne hosszabbította volna meg az életét. Tarka cipőroncsokkal teleduggatott, borszagú kis műhelyében, a szája sarkában örökké kialudt cigarettavéggel úgy tudott ránézni egy kimúlt szandálra, mintha pusztán a pillantásával is fel tudná támasztani.

– Na jó – dünnyögte –, gyere majd el érte két nap múlva. Mert a szülők rendszerint a gyereket szalajtották, szégyellték a romot maguk vinni, félve, hogy az öreg esetleg rájuk pirít, ahogy a fogorvos szokta egy elhanyagolt fog miatt.

Már nem tudni, ki nevezte el a cipészt doktor Kopogósnak, de aztán rajta maradt. A fiatalok nem is tudták a rendes nevét és az idősebbek is egyre kevesebben. Sokan már el sem tudták képzelni két lábbal, mintha a sors kifürkészhetetlen akaratából így született volna.

Pedig a sors, csak az első világháborúban szólt közbe, akkor hagyta ott az egyik lábát és jött haza falábbal. Egy ideig sajnálkoztak a délceg fiatalember szerencsétlenségén, majd akadt egy lány, akinek így is kellett. Aztán az a lány is özvegyen hagyta néhány év múlva egy kisfiúval. Doktor Kopogós nem nősült meg ismét, felnevelte, kitanította a gyereket a töménytelen mennyiségű rozzant csizma, cipő, szandál összetételéből.

A fiú külkereskedelmi szakon végzett a közgazdasági egyetemen, ledoktorált, az öreg nem kis büszkeségére, mintha csak az apjára ragasztott titulust akarta volna realizálni a családban. Aztán Pestre került állásba, meg-nősült és csak ritkán látogatott haza. Nem szándékosan maradt el hosszabb ideig, a maga módján szerette az öreget, meg tudta is, mit köszönhet neki, de munkája folytán sokat utazott és így legtöbbször csak színes képeslapokkal kereste fel a szülői házat.

Doktor Kopogós mindig megmutatta a színes lapokat a kuncsaftoknak. Addig letette a kalapácsot, és az ölébe préselt, sarkalásra váró cipővel gyönyörködött benne, ahogy forgatták, nézegették.

– Ezt Görögországból küldte, azt meg Olaszországból – magyarázta –, azon meg a francia Alpok van. Nézzék

csak meg azokat a havas hegycsúcsokat!

– Hát jó szakmát választott a fia – mondta elismerően az egyik szomszéd –, úgy furikázik az országokban,

ahogy mi megyünk ki a határba.

Doktor Kopogós legjobban az olyan lapokat szerette, melyek a tengert ábrázolták. Azokat csirizzel ráragasztotta a falra, hogy munka közben is rájuk pillanthasson.

„Ha láthattam volna – gondolta sokszor –, csak egyszer, legalább a háborúban. De még ott is csak a szántóföldön csapott belém a gránát. Mintha meg lenne írva valahol, hogy egész életemben csak szántóföldeket, réteket, akác-erdőket, meg ezt a döglött mocsarat lássam itt a falu alján.”

Igyekezett minden könyvet elolvasni, amiben tengerről írtak vagy ahhoz kapcsolódott a cselekmény. Vett egy iskolai atlaszt és esténként sokáig nézegette rajta a kékel jelzett foltokat. Már álmából felriasztva is meg tudta volna mondani, hol helyezkedik el az Arab-, az Égei-, a Balti-tenger, vagy hol terül szét, mint egy nagy viaszos-vászon kék asztalterítő az Atlanti-óceán.

Tulajdonképpen tévét is a nagy víz miatt vásárolt. A tengerrel kapcsolatos műsorokat mindig gondosan aláhúzotta piros ceruzával és aztán izgatottan várta az adást. Olyankor elfelejtette magányát, a falábat, a cipőromokkal zsúfolt kis bazárt és elképzelte, hogy ott ül valamelyik hajókabinban, alatta meg hőmpölyög, csapkod, morog az óceán.

Amikor legközelebb hazalátogatott a fia, ezt mondta neki:

– Megkérnélek én valamire, de ígérd meg, hogy nem nevensz ki. Mert egy kicsit tán szokatlan kívánság...

– Tessék csak apám, ha módomban áll, szívesen megteszem. Miről lenne szó?

Az öreg előkerített egy üres kövidinkás üveget, gondosan

meztörülgette, majd szégyenlős tétovasággal nyújtotta oda a fiának.

– Ha legközelebb a tengerhez mégy, merítsd már meg benne, aztán hozd el nekem. Nem kívánom ingyen a fáradságodat.

– Ugyan, ez a legkevesebb – tette el az üveget a fiú –, két hét múlva megyek Kenyába, ott van az Indiai-óceán, majd kiszaladunk kocsival a tárgyalások szünetében. De mi a csudának kell ez magának?

– Ne törődj vele..., csak merítsd meg! Szeretném látni, milyen vize van, meg aztán – nevetett fel apró, kicsit keserű nevetéssel –, ha én nem megyek a tengerhez, hát akkor jöjjön el az hozzám!

A fiú megcsóválta a fejét, akart még néhány szót mondani ennek az egésznek az értelmetlenségéről, de ahogy a kicsire görbedt, sóvárgó szemű öregemberre pillantott, magába fojtotta. Talán valamit megérezett abból, hogy ami neki szinte mindennapos élmény, az apjának egy életre szóló lehetne.

Folytatás a következő oldalon!

De aztán Kenyából üres üveggel tért vissza. Elfelejtette az ígéretét és nem jutott eszébe Bulgáriában sem, meg Törökországban. Csak, amikor újra meglátogatta az öreget, annak kérdő tekintete figyelmeztette rá.

– Nem volt időm apa, még szinte levegőzni sem. El sem tudja képzelni, milyen az, mikor az ember egész nap tárgyal, aztán csak beesik az ágyba, este. Olyankor nem jut ám eszébe a tenger. Hanem a jövő hónapban Szudánba utazom, majd onnan hozok. Úgyis ott lesz dolgom a Vörös-tenger partján.

Szudánba utazva gondolt is rá, de aztán teljesen kiment a fejéből. Csak otthon jutott eszébe ismét, mikor az ajánlékokat osztotta ki a feleségének meg a gyerekeknek. A szennyes ingek alól szinte vádlón pucérkodott elő az üres kövidinkás üveg.

– Fiacskám – kérte a feleségét –, juttasd már eszembe, ha megyek Lengyelországba, hogy merítsem meg ezt az üveget a Balti-tengerből. Tudod, az apám... nahát, erre kért meg, aztán mindig elfelejtem. Látszik, hogy az öreg a legpihentebb agyú köztünk, mert csak neki juthat eszébe ilyen marhaság!

Lengyelországból jövet már határozottan idegesítette, hogy megint feledékeny volt. Annál is inkább, mert ezután szándékozott meglátogatni az öreget, családostól. Mi a csudát mondjon majd neki?

Doktor Kopogós már ott várta őket a ház előtt. Amikor megállt a piros Volkswagen, a köszöntések után mindjárt az üveget kérdezte. Nagyon sokat fogyott, zsugorodott a legutóbbi találkozás óta, és a fiú döbbenet állapította meg, hogy lassan már csak a falába lesz rajta a régi, a felismerhető.

– Az igazság az apám – kereste zavartan a szavakat –, hogy meg akartam én meríteni a Balti-tengerben, de aztán eszembe jutott, mennyivel érdekesebb lenne, ha az óceánból hoznék. Az mégiscsak más, mint a tenger! Két hónap múlva Spanyolországba utazom, majd ott megtöltöm az Atlanti-óceánból.

– Azért jó lett volna nekem a tengerből is, de hát, ahogy gondolod, fiam...

– Na, de nem jöttem ám üres kézzel – lélegzett fel megkönnyebbülten a fiú –, hoztam magának tíz pár remek sámfát. Úgyis nagyon megkoptak már a régiek, ezeknek biztosan jó hasznát veszi.

Spanyolországba repülés előtt felírta a határidőnaplójába az elintéznivalók közé: egy üveg óceán. Nagyon szégyellte, hogy ezt a semmiséget még mindig nem tette meg az apjának, és aggasztotta az öreg állapota is. Csak nehogy késő legyen már!

Spanyolországban aztán meg is merítette az üveget az óceánban, de később a szállodában felejtette. A repülőgépen jutott eszébe és nagyon dühös volt magára, az apjára, az egész Atlanti-óceánra.

– Az ördög vigye el – dühöngött –, olyan már az agyam, mint a szita, minden kipereg belőle! De úgy kell nekem, mi a fészkes fenének vállaltam el ezt az ostobaságot!

Otthon első útja a közértbe vezetett. Egy liter Kövidinkát vásárolt, aztán beleöntötte a lefolyóba (ezt a bort sosem szerette, savat csinált), majd az üres üveget teleengedte vízzel. Beletett néhány kanál sót, összerázta, ledugaszolta.

„Nahát – gondolta elégedetten –, ez már jóval előbb is

eszembe juthatott volna, megkímélve magam egy sor fölösleges idegeskedéstől!”

Az apja helyett csaknem egy csontváz feküdt a nagy csikos dunna alatt, amikor meglátogatta. A szeme mint két szürke kavics a koponyára aszalódott, homokszínű bőrből. Arról panaszkodott, hogy fázik, és már a dunna sem melegíti. A szomszédasszony valami krumplipépet főzött neki, és suttogva mondta, hogy nem sokáig húzhatja az öreg.

– A doktor úr már kétszer is be akarta küldeni a kórházba – mondta –, de nem engedte. Azt felelte, inkább itthon akar meghalni, pedig én tudtam, hogy igazán csak magát várta.

Az üveg ekkor már ott horpasztotta a dunna tetejét. Doktor Kopogós erőltlenül végighúzta rajta az ujjait és sokáig nézte. Egy üveg óceán, gondolta, és kavicsszürke szemével látni vélte benne a végtelen kékséget, hajókkal, bálnákkal, csodásan furcsa tengeri csillagokkal, kagylókkal, csigákkal. És felsóhajtott a gyönyörűségtől, hogy az a rengeteg csodavilág, amiről annyiszor olvasott, vagy amit a tévében látott, most ott tiszteleg előtte két csík között a dunna tetején, beszorítva egy kövidinkás üvegbe.

Aztán arra kérte a fiát, hogy töltsön belőle egy pohárba.

– Csak nem akarja meginni édesapám? Hiszen vesztettül sós, kimarja még a torkát is...

– Hátha ez... ez segít – súgta az öreg –, nem akarok én többet, mint egy kortyot... Csak éppen megízlelni, megforgatni kicsit a számban... És hát vannak olyan csodák is, amiről a doktorok nem tudhatnak. Ők sem... a doktorok sem tudhatnak mindent, amit az ember érez...

Ivott egy kortyot, de nem érezte, hogy sós. Csak azt tudta, hogy most az óceánból ivott, a távoli, az elérhetetlen, a végtelen óceánból.

Gárdonyi Géza: Harangszó az éjben

*Fehér kis kápolna erdő sűrűjében.
Valami remete lakja réges-régen.
Valami kis remete, kit senkise ismer.
Azt se lehet tudni angyal-e vagy ember?*

*Mikor az erdőre éj homálya száll,
s a benne tévelygő aggódva megáll,
s remegve, habozva kérdi: Jobbra? balra?
Megszólal a kicsi kápolna harangja.*

*Embertársam! vészes, sötét uton járó,
sötét uton járó, habozva megálló,
hallgass a titkosan megcsendülő hangra:
a szivedben hangzó angyali harangra!*

Jézus-zászló a zsebben

Magasságokkal és mélységekkel nem csupán a Hópárduc feleségének kellett szembesülnie – a mi életünknek is megvannak a maga nyolcezresei.

„Az élettörténetek sokszor nem egy emberről szólnak, hanem mindannyiunkról” – vezette fel a Könyvfesztiválon az új könyvét Révész Szilvia. A Hópárduc felesége – Életem Eröss Zsolttal című interjúkötete éppen ezért nem csak a címszereplő Sterczer Hildáról, a híres hegymászó özvegyéről szól, hanem azokról az élethelyzetekről is, amelyekhez hasonlókat szinte mindenki átélt már. Hiszen magasságokkal és mélységekkel nem csupán a férjét alig harmincévesen elvesztő, kétgyermekes hegymászófeleségnek kellett szembesülnie – a mi életünknek is megvannak a maga nyolcezresei. Sterczer Hilda példája azonban arra tanít minket, hogy ilyenkor sem vagyunk egyedül: egyrészt sokan átélnek hasonló próbatételeket, és ez teljesen normális; másrészt Isten gondoskodik arról, hogy legyen erőnk az utunkhoz.

Alázat

Hogyan lesz egy nőből hegymászó? – kérdezték Sterczer Hildától a könyvbemutatón. „Gyerekkoromban sokat nézegettem az atlaszokban hegyek képeit, de asztmás voltam, gerincproblémám is volt, így fel sem merült bennem a hegymászás” – emlékezett vissza Hilda. „Azután 2004-ben tanítóként engem bíztak meg egy kéktúra vezetésével. Nem gondoltam volna, hogy tíz kilométernél tovább bírom majd, de egy túrabot segítségével a huszonkilenc is sikerült.” Túrázásokkal kezdte, utána jött a hegymászás. 2005-ben felkeresett egy fehérvári falmászó tanfolyamot, és amikor már hegyeket mászott, úgy érezte, hogy hazaért. „A csúcsok fehérsége olyan volt, mint egy szentség. Megérintett, és alázattal töltött el” – idézte fel, milyen élmény volt először négyezer méter fölé érni.

Eröss Zsolttal egy internetes társkeresőn találtak egymásra, de Hilda először nem hitte el, hogy tényleg ő lehet a profil mögött. „Zsolt nem értette, miért kételkedem ebben. Végül megbeszéltük, hogy mászunk egyet közösen. Ő a Grossglocknert javasolta. Ekkor már sejteni kezdtem, hogy mégiscsak őszinte lehet velem” – mesélte. A közös hegymászáson bizonyosodott meg róla Hilda, hogy tényleg a híres Hópárduccal ismerkedett meg. Már az első alkalommal kiderült, hogy igen hatékonyan tudnak együttműködni. „Ennél gyorsabban csak egyedül tudtam volna megcsinálni” – mondta neki a végén Zsolt, aki úgy vélte, hogy ezek után Hildának a nyolcezresek a helye. „Zsolt önazonos volt, ezt tiszteltem benne. Sokat segített

abban, hogy megtanuljak magamban bízni” – mondta Hilda.

Félelem

Ezzel kezdődött kettejük kapcsolata és a közös hegymászások korszaka is. „Több nyolcezresen is voltam vele. Ezekben a hegységekben minden sokkal nagyobb volt, mint az Alpokban. Ugyancsak ismernünk kell önmagunkat az ilyesmihez. Fokozatosan kell felkészülni az oxigénhiányra, a kisebb nyomásra. Odafent egy köhögéstől is eltörhet a bordánk” – magyarázta Hilda. „Emlékezetes volt az első nyolcezres csúcsom, mert negyed vagy fél órával előtte majdnem feladtam. Nem tudom pontosan megmondani, mikor, mert ilyenkor más az időérzékünk is. Végül mégis felmáztam a csúcsra, Istent dicsőítve.

Más ilyenkor a szponzorok zászlóit viszi magával, én Jézus-zászlót varrattam, hogy kitűzzem a hegyre. Akkor még azzal biztattam magam: ha Isten velem, ki ellenem.”

A harmadik nyolcezresnek, a Makalunak a meghódítása azonban nem sikerült neki. Pedig már csak ez az egy csúc válsztotta el attól, hogy felerüljön mérvadó nemzetközi listákra. „Szintben mérve nagyjából három

méterrel a csúcs előtt állhattam meg, távolságban talán harminccal. Csak a saját félelmemmel voltam elfoglalva, és eközben a zsebben lévő Jézus-zászlóról teljesen megfeledkeztem, ahogyan az Istenhez való fohászkodásról is. Lefelé menet jutott eszembe mindez. Akkor gyorsan lefotóztattam magam a zászlóval, de az nem volt az igazi. A mai napig meghatározó számomra ez az élmény, de ebből is erőt tudok meríteni. Amikor valami miatt azt érzem, hogy nem bírom tovább, és eszembe jut a Makalu, akkor tudatosul bennem, hogy Isten velem van, és lesz elég erőm” – vallotta meg.

Amikor Hilda első közös gyermeküket, Gerdát várta, Zsolt kénytelen volt nélküle elindulni a következő expedícióra. „Nehéz volt otthon várni feleségként. Bízam benne, hogy vissza tudok térni majd a hegymászáshoz, mert nem akartam elveszíteni az életemnek ezt a korábbi részét. Ez normális jelenség, de akkor büntudatom volt emiatt. Most már tudom, hogy ilyenkor el kell tudni gyászolni az előző életünket, és ezt megnehezíti az önvád” – mesélte Hilda. Az életük következő nagy fordulópontja 2010-ben volt, amikor Zsolt balesetet szenvedett a Magas-Tátrában. Hilda utólag úgy látja, férje sem tudta elvégezni magában a gyászfolyamatot, amelyet ez a trauma megkívánt volna. A család életébe nem csak a lábampu-táció hozott változást, hanem az is, hogy emiatt a média fókuszába kerültek.

Lejövétel

Hilda ezután Zsolt elvesztéséről mesélt. „Nagy volt a médiafelhajtás, a bulvársajtó vért és könnyeket várt tőlem, ezért én elvágtam magamban a gyászt, és falakat építettem magam köré. Annak idején nem tudtam nemet mondani a sajtónak, csak annyit határoztam el, hogy nem fogom nekik megadni, amit elvárnak tőlem. Ezt is utólag kellett átértékelnem. Az embernek tudnia kell nemet mondani, de ehhez kellő önismeret és tapasztalat sem árt” – vonta le a tanulságot. Gyászában végül Tapolyai Emőke pasztorálpszichológus sietett a segítségére. „Ő azt mondta nekem, hogy muszáj lesz az egy évnyi falépítés után elkezdenem gyászolni. Nagypéntek nélkül nincs Húsvét. Nem csak túlélni kell, hanem megélni a veszteséget, és utána lehetőség nyílik arra is, hogy továbblépjek.”

Hilda igazi hegymenete a gyász feldolgozása volt. „Egy nyolcezres megmászása után lejönni a hegyről, az mindig olyan, mint egy másik nyolcezres megmászása. Ezért szoktam azt mondogatni, hogy egy hegymászonak két feladata is van egy expedíció során: feljutnia a csúcra és leérkeznie onnan. Mindkettő embert próbáló. Az én lejövetelem a gyászfolyamat volt. Hullafáradtan, sok teherrel haladni, miközben jön egy óriási médialavina – ez külön túlélési folyamat. Nagyon könnyű elbukni benne. Az, amit átéltem, amiről a könyv is szól, az az én életbe való visszatérésem volt” – mondta. „Közben arra is ráébredtem, hogy Isten nem azért van, hogy minden hajszálat épségben megőrizze, hanem abban segít, hogy képes legyek továbbszárni a nehéz helyzetekben is. Mert nem kell egyedül küzdenem.”

Mindamellet, hogy elkezdett pszichológushoz járni, az is biztos volt, hogy az akkor négyéves kislányuknak is kell a segítség. Ő rajongásig szerette az édesapját, és komoly trauma volt számára az elvesztése. „Gerda is járt pszichológushoz, és volt olyan, hogy közösen mentünk. Arra végig figyeltem, hogy megkapjon minden segítséget és támogatást. Az akkoriban másfél éves fiunknak, Csomának szinte fel sem tűnt igazán az apja hiánya, mert neki nem sok minden változott a környezetében. Kevés személyes emléke maradt róla, inkább képekről, felvételekről idézi fel őt. Azt gondolom, mostanra sikerült a megfelelő helyre tenni mindannyiunk életében ezt a veszteséget. Most már kerek egészek tudunk lenni” – véli Hilda. A család tovább őrzi Eröss Zsolt emlékét, amely mindig is az életük része marad.

Örökség

A könyvbemutató után adott interjúban Sterczer Hilda arról is mesélt nekünk, hogyan vállalta Eröss Zsolt örökségét a Hópárduc Alapítvánnyal. „Gerda lányomnak problémái voltak a figyelme összpontosításával, ezért elkezdünk alapozó terápiára járni, hogy mozgásfejlesztéssel segítsünk ezen. Ennek kapcsán eszembe jutott,

hogy nekem is voltak hasonló nehézségeim, de a mászás nagyon sok szempontból segített. Amikor ennek utána néztem, kiderült, hogy Nyugat-Európában már a kétezres évek óta használják terápiás célokra a falmászást. Egyre világosabbá vált számomra, hogy erre kell elindulnom. Nagyon örülök neki, hogy megtaláltam ebben az utamat” – mondta. Így született meg a Hópárduc Alapítvány keretein belül működő fejlesztő falmászás.

„A Hópárduc Alapítvány olyan, mint egy harmadik közös gyerek. Mára már kinőtt a csecsemőorból, most van a karompróbálgató korszakában. Megvannak a nehézségei, de szépen növekedik egyre nagyobbra. A fennmaradásáért nem kell küzdenie, de a megerősödésért még igen. Szeretnénk, ha egyre jobb lenne. Néha érik sikerek, néha kudarcok, de egyre szebben megy előre” – mesélte Hilda. Ma már több mint kétszáz gyerekekkel foglalkoznak,

nyolc oktatóval, öt helyszínen. Jövőre háromszáz gyerek a cél. „Olyan visszajelzéseket kapunk szülőktől, pedagógusoktól, fejlesztő szakemberektől, hogy jó az, amit csinálunk, mert látják a gyerekeket fejlődni. Sikerült jobba tennünk a gyerekeket, és talán az életüket is. Ezért óriási hála van bennem.”

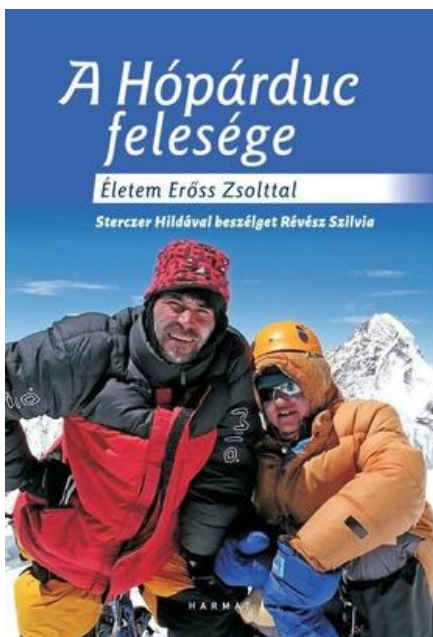
„A falmászás rendkívül önreflexív sport. Már az első alkalom megmutatja, milyen ember vagy. Amikor a gyerekeket először látom mászni, már kapok képet a személyiségükről. Kiderül róluk, hogyan viselkednek az óvodában, iskolában, hogy milyen tanulók” – magyarázta Hilda. „Én azért is végeztem el egy két éves mentálhigiénés képzést, mert egy kisfiú esete nagyon durván szembesített mindezzel. Ez a gyerek két vagy három hónappal korábban vesztette el az édesapját. És a mászáskor egyszer csak azt mondta, neki az a baja a fallal, hogy nem találja a kapaszkodót. Ezen ugyancsak megdöbbentem. A mászás segített neki megfogalmazni azt, hogy hogyan éli meg éppen az életét. Ez ráébresztett engem arra, hogy mennyire fontos az, amire vállalkoztunk. És hogy mekkora felelősség.”

Küldetés

„Sok ember csinálhatja azt, amit mi, de amilyen lelkiülettel mi csináljuk, az tesz minket egyedivé. Az hajt minket, hogy Zsolt örökségével segítsünk másoknak” – folytatta a gondolatot Hilda, aki nagyon hálás azért, hogy igen remek csapat áll mellette ebben. „Nagy dilemmám volt, hogy vajon Isten azt akarja-e, hogy erre menjek. Egyben voltam biztos: én Isten nélkül nem akarok semmit sem csinálni az életben. Akkor megyek bárhová, ha az a Jézus-zászló ott van a zsebemben – korábban szó szerint, ma már képletesen érve ezt. Most azt érzem, hogy Isten erre adott nekem megbízást. Annyi nehéz helyzetünk volt, és mindegyikből kihozott az Úr! Én látom az áldást ezen az egészen, és továbbra is arra szeretnék tartani, ami Isten akaratába beleillik.”

Barna Bálint

Átvétel a parokia.hu-ról

A bizalom sétája

Indulunk gyalogolni-túrázni. Készülődöm. Egész héten figyelem az időjárás előrejelzést. Megnézem a neten mit is kell tudni a Szent Kútról. Fejben összeállítom a listát! Hátizsák, túracipő, (+edzőcipő), esőkabát, mellény, kabát, kalap, bot, szendvics, víz, gyümölcs, papírzsebkendő, ragtapasz. Igazolvány, némi pénz, szemüveg, ja és (az elmaradhatatlan) mobiltelefon. Többször átnézem, hogy minden megvan-e? Gyors leltár-indulás! De miért is pakoltam ennyi mindent erre az 5-6 órára? (Mert így vagyok nyugodt.) Igazi kellemes túraidőben, árnyas erdőben sétálunk. Nehéz ez a zsák, és egyre nehezebb. Gyalogolunk, be-

szélgetünk, gondolkodunk - gondolkodom...

Jézus is gyalogolt -nem kis távolságokat járt be. Nézzük csak... Lenge, - megkockáztatom szellős- ruhában, lábán saruval, ahogy a képeken ábrázolják. Nincs hátizsák, nincs túracipő, nincs víz. Körülötte kopár sivatag, kietlen táj. Kezében nincs mobil, talán csak egy pásztorbot. Könnyed mozgással, szinte lebeg a táj fölött. Nem húzza hátát teher, nem vonja el figyelmét a technika. Túlbiztosítottam magam! Miért is? Hol van a bizalom? Mindent meg lehet magyarázni. Mi lesz ha esik az eső, bőrig ázom, megfázom, beteg leszek. Eltévedek, nem tudok telefon nélkül segítséget hívni. Megéhezem, szomjas leszek. Jézus elindult, haladt az úton, fáradhatatlanul, többnyire egyedül. Bízott az isteni gondviselésben. Bízott az emberek jóindulatában, segítőkészségében. Nem biztosította túl magát. Nem húzta vállát nehéz zsák, de nála és vele volt minden. Hit, bizalom, tisztaság, remény, szeretet. Bízunk magunkban mi is! Jó úton indultunk -Jézussal! Maradjunk ezen az úton - szabaduljunk meg a terhektől, a nehéz zsákoktól! Bizzuk rá magunkat az Úrra, hittel, reménnyel, szeretettel. Amen.

Balogh Kata

13 MONDAT A MUNKÁRÓL

Vigyázat! Felkavaró gondolatok következnek!

Az a munka, ami nem esik jól, sokkal jobb a munkanélküliségnél.
 Ha csak kész akarsz lenni, ki fogsz készülni.
 Ha csak túl akarsz lenni rajta, sosem leszel túl rajta(d).
 Ha nem dolgozol és úgy eszel, éhes maradsz.
 Nagyobb csend, hatékonyabb munkavégzés.
 Ha a munkaidő végét várod, sosem fog eljönni.
 Aki dolgát nem jól végzi, azt a dolga kivégzi.
 Ahogy állsz a munkához, úgy fogsz este lefeküdni.
 A munkahelyeden egy kicsit mindig lehetsz hatékonyabb, egy kicsit mindig lehetsz szerethetőbb.
 Nem a főnöködnék, nem a munkatársaidnak, magadnak dolgozol.
 Minél kevesebbet láttad az órát, annál többet dolgoztál.
 Ha felvettek, igyekezz nem leesni!
 Bárhol is dolgozol, lehetsz hálás érte.

Forrás: Internet

Ég, testvérek, ég! Ég!
Jaj, a mi árva kis városunk ég!
Dühöng a szél,
Szörnyű táncot járnak benne a vad lángok
Recseg, ropog, omlik minden –
Vöröslik az ég!
Ők csak állnak és csak nézik
Szörnyű szörnyűség
Ők csak állnak és csak nézik –
A városunk ég!

Ég, testvérek! Ég!
Jaj, a mi árva kis városunk ég!
Mindenfelől körülfozták
Körös-körül már nyaldossák
A lángnyelvek a városkát –
Minden, minden ég!
Ők csak állnak és csak nézik
Szörnyű szörnyűség
Ők csak állnak és csak nézik –
A városunk ég!

Ég, testvérek! Ég, testvérek, ég!
Jaj, minden perccel közelebb a vég,
Városunkkal együtt veszünk,
Pernye, korom, hamu leszünk,
Sivár falak meredeznek,
Füstös omladék!
Ők csak állnak és csak nézik
Szörnyű szörnyűség,
Ők csak állnak és csak nézik –
A városunk ég!

Ég, testvérek, ég! Ég, testvérek ég!
És rajtunk kívül nincsen segítség.
Ha városkánk neked drága,
Ragadj vödröt, ha nincs más,
a véred fröcsköld rá a lángra
Nincsen veszve még!
Ne állj testvér, ne tétlenkedj
Nincsen veszve még,
Ne állj testvér, oltsd a tüzet!

Jiddis népdal

Az Úr figyel

Egy keresztény iskola ebédlőjében a gyerekek ebédért állnak sorba. A fal mellett egy asztalkán nagy tál alma van, mellette egy tábla: "Csak egyet vedyél, ne felejtssd, az Úr figyel." Mikor tálcára rakják az almát, a levest, a másodikat, a sor végén egy tálcán csokis sütemények sorakoznak. Odaszól Pistike a szomszédjának: - Ebből sokat vedyünk, az Úr szeme úgyis az almán van.

Anya

Kitekintő

Rác Kornélia

Két gyermekemtől is érkeztek hozzám súlyos mondatok az elmúlt időben.

– Nincs Isten. Vagy, ha van, nincs hatalma. Az ördögé a nagyobb! – kiáltotta az egyik könnyes szemmel. Először felháborodtam. Majd kétségbeestem. Úgy éreztem, kihull a kezemből minden érv, mondat, szó. Tehetetlen vagyok. Aztán lassan megérkezett a felismerés: segélykiáltás ez az ő kis lelkéből.

A drága gyermek kinőtt a felhőtlen, játékos, gondtalan gyermekkor éveiből. Kidugta a kis fejecskéjét a világba, és bizony nem tetszik neki, amit lát. A felnőttek konfliktusai, egy halálos baleset, a gyermekek irigysége, a nyomasztó elvárások, amik megmutatják, hogy mi mindenre nem képes, a betegségek, a megkeseredett emberek, az erőszak, az alkoholizmus, az út szélén magukat áruló nők mind-mind közel jöttek a lelkéhez, és ezt választotta védekezésül.

Éreztem, hogy felelős vagyok mindezt. És ekkor már azt is, hogy jó, hogy kimondta ezeket a mondatokat. Aznap nem kezdtem el magyarázkodni. Csak megöleltem szorosán, és vele könnyeztem. Így, összebújva aludtunk el.

Tudtam, hogy mielőtt szavakkal is megtoldanám az ölelésem, tükörbe kell néznem. Én mit gondolok minderről? Miért van ennyi baj? Szép az élet? Miért engedi ezt Isten? Nekem jó Istennel élnem? Sok igehirdetőtől és könyvből találtam már ezekre a kérdésekre válaszokat. De mi az én személyes meggyőződés? Amíg meg nem találom, nem szólalhatok meg, csak ölelhetem és vele könnyezhetek.

Szeretek élni. De belesajdul az én szívem is mindabba, amitől ez a kis ember menekülne. Nem tudom átvezetni őt a hídon, ami a szerető, gondoskodó, jóságos Istentől a szuverén, mindenható, hatalmas, szerető, gondoskodó, jóságos Úrhoz vezet. Be kellett vallanom, hogy én sem értem, hogy mi történik körülöttem, és bizony, sokszor Istent sem.

Még alig indultam el a kérdéseim mentén, újabb beszélgetés várt rám.

– Tudom, hogy van Isten, van Jézus, de nem hallom Őket. Nincsenek jelen személyesen az életemben. Eszembe sem jut szólni hozzájuk egy matekdolgozat előtt. Vagy tanulok rá és akkor sikerül, vagy nem tanulok és akkor nem. Olyanok ők nekem, mint egy regény főszereplői.

Ez a fájdalmasan szép beszélgetés újabb kérdéseket ébresztett bennem. Nekem kicsoda Isten? Én milyen kapcsolatban vagyok vele? Elhiszem, hogy úgy szeret, ahogy vagyok? Hozzá fordulok, ha baj van?

Ez a rengeteg kérdés bőjtire indított és visszavezetett a kezdetekig.

Ő teremtett. Ő akarta ezt a világot. Az Ővei vagyunk. De felborult a rend. Nincs a helyén sem az ember, sem az Isten.

Embereket imádunk istenként, Istent pedig emberként használjuk. Barátunkként szólunk hozzá, elvárásaink vannak felé, amivel az emberekhez kellene fordulnunk, azzal hozzá sietünk, aztán a dicsőséget adjuk embertársainknak vagy épp magunknak. Kimerülünk ebben a helyzetben, a küzdelmeinkben. Nem bírjuk elhordozni a nem Istentől kapott terheinket, feladatainkat.

Talán nem baj, hogy a matekot a matektanárától akarja hallani az én elsőszülöttem. És az sem, hogy ha ölelésre, érintésre, vigasztalásra vágyik, akkor hozzám siet.

És az semmiképpen nem baj, hogy elmondta ez a két drága kis ember nekem ezeket a mondatokat. De dolgom van a kialakult helyzettel, ez biztos.

Nagyon nehéz egy gyermeknek emberek nélkül Istenhez, Jézushoz kapcsolódnia. Nehéz neki elhinnie, hogy Isten elfogadja és feltétel nélkül szereti, ha én nem így szeretem, ha én nem szépen szeretek. Hogy Isten megbocsát, ha én nem bocsátok meg annak, aki vétett ellenem. Hogy a bűnbánat egy fontos lépés az utunkon, ha én nem lépek meg. Hogy keresztényként élni öröm, hála és szabadság, kiteljesedés, ha én megkeseredett, elfáradt, hála nélküli, az elvárások, terhek súlya alatt roskadozó napjaimat élem.

Persze nem látszatboldog, álszent, csak a pozitív Igéket hangoztató életet kell élnünk, ha belehalunk is. Sokkal inkább őszinte, az istenkapcsolatomat szépen megmutató, krisztusi, egyre több személyes meggyőződésre alapuló, békességre törekvő életet szeretnék élni és eléjük élni.

Nem felejttem el ugyanakkor azt, hogy Istentől kapjuk a hitet, Jézus a mi közbenjárónk, Ő az út. Nem szeretnék nagyobb jelentőséget tulajdonítani magamnak a kelletnél, és megfelekedezni a Szentlélek erejéről, de a felelőséget vállalni és ennek az Istentől ajándékba kapott közös útnak az örömét hálás szívvel megélni nagyon szeretném.

Ezen az úton, amire a gyermekeim mondatai indítottak, nagyon nehéz szívvel indultam el. Fájdalmas emlékek, hibák, elrontott helyzetek és bűnök felismerése várt és vár rám a felismerések mellett.

Mégis, csendesedik, tisztul a lelkem, és lassan-lassan rátalál arra a minden értelmet felülhaladó békességre, ami meg fogja őrizni a szívemet és gondolataimat Jézus Krisztusban. És hiszem, hogy az övéket is.

Mintha valahol elveszítettük volna a keresztény élet radikalitását – Jean Vanier-re emlékezünk

A Bárka és a Hit és Fény közösségek alapítójára, a május 7-én elhunyt Jean Vanier-re Horánszky Anna interjújával emlékezünk, mely 2008 januárjában jelent meg portálunkon.

– Ön egészen különleges közösséget alapított, amikor a fogyatékosokkal való együttélést választotta. Ez lényeges, de igen sajátos aspektusa a keresztény életnek. A közösség című könyvében mégis igen egyetemes következtetéseket von le ebből a speciális tapasztalából. A közösségről vallott nézetei alapján mit gondol, mit kellene ma az Egyháznak tennie a kommunikációért?

– Azt hiszem, ez nem az én dolgom. Az én dolgom az, hogy elvezessem az embereket a felismerésre: mindannyian csak egy közösség tagjaiként növekedhetünk Krisztus szeretetében. Nem olyan közösségre van szükségünk, amelyik azt gondolja magáról, hogy „mi vagyunk a legjobbak”, hanem egy mások felé állandóan nyitott közösségre, amely különösen a szegények, a gyengék, a sebezhető emberek iránt nyitott. Nem jó, ha az Egyház túlságosan arra törekszik, hogy a hitet megtartsa az emberekben. Az Egyháznak nem kell aggódnia a hit megmentéséért. Ez a Szentlélek feladata. Az Egyház számára a legfontosabb, hogy ne a szegényekért és a sérült emberekért alapítson közösségeket, hanem velük együtt. Jézus küldetésének az volt a lényege, hogy a szegényeknek hirdette a Jó Hírt. Ez nem csupán szép szavakat, hanem együttélést jelent. Az evangélium hirdetésének lényege a jelenlét és az elköteleződés. Mintha valahol elveszítettük volna a keresztény élet radikalitását. Ez nehéznek tűnhet, de kimondhatatlan örömet kaphatunk általa. Ha valaki radikális volt, hát Szent Ferenc az volt! Mégis a legvidámabb emberek közé tartozott. Szerette az életet, maga volt az öröm. A radikalitás a kétértelműséggel való szakítást is jelenti. Az egyik nehézség, amivel az Egyháznak a kezdetektől fogva szembe kellett néznie, az az adott kultúra és a nyolc boldogság kultúrája közötti különbség. Rá kell jönnünk, hogyan élhetünk harmonikusan az evangélium radikalitásával anélkül, hogy saját kultúránk irányítana bennünket. A kommunizmus után óriási szabadságvágy tört fel az emberekből, akik azelőtt még beszélni is alig mertek. Am ezt a szabadságot mindenki a saját önmegvalósítására fordította, így az Egyház sem tudta azt igazán a közösség építésére használni. Pedig a szabadság arra való, hogy segítsünk a szegényeknek felemelkedni. A szabadság arra való, hogy növekedjünk a szeretetben, és egyre nyitottabbak legyünk.

– Amikor két értelmi sérült embert fogadott be, biztosan nem gondolta, hogy ezzel gyakorlatilag egy mozgalmat indít el. Mit jelentett az Ön számára lépésről lépésre követni a Szentlélek vezetését, napról napra késznek lenni egészen nagy fordula-

tokra is, felismerni a jeleket? Hogyan lehet ezt a tapasztalatot beépíteni a hétköznapi keresztény életbe?

– Sohasem tartottam magam alapítónak. Egyszerűen csak elhatároztam, hogy két sérült embernek szentelem az életem, és majd kiderül, merre visz ez az út. Valahol minden család ilyen: nagy szeretetben indulnak, aztán ahogy bővül a család, a kapcsolatok átszövik az életünket. Egy állandóan mozgó világban élünk – élet és halál világa. Betegségek, balesetek történnek velünk, gazdaságunk virágzik és hanyatlik. Azt hiszem, mindannyiunkban van egy vágy, hogy megállítsuk az időt, és biztonságot találjunk. De közben elfelejtjük, hogy folyamatosan változó és fejlődő világban élünk. Kisbabaként jövünk a világra, és kisbabaként halunk meg. Ez a mi valóságunk. Az Egyház is hihetetlen mozgásban és változásban él, és ahogy XXIII. János pápa is kifejezte, mindig új nyelvet akar találni, hogy megmutassa a világnak, hogy jelen vagyunk. Meg kell tanulnunk a valóságban élni, és felfedezni, hogy Isten a valóságban rejtőzik, nem pedig egy ideológiában.

– Franciaországban feltűnően sok lelkeségi mozgalom jött létre a XX. században: a Bárkán és a Hit és Fényen kívül említhetnénk a Taizéi Közösséget vagy a Chemin Neuföt. Miben kereshető ennek az oka?

– Nem biztos, hogy meg tudom válaszolni ezt a kérdést. Talán ebben az országban volt egyfajta szabadságérzet, ami máshol nem. De egyáltalán nem szeretném azt állítani, hogy Franciaországban jobb volt, mint másutt. Talán a francia temperamentumban nagyobb a vágy a szabadságra, mint az engedelmességre. Vannak olyan kultúrák, amelyek az engedelmességre épülnek, a kommunizmus ezért tanította az embereknek azt, hogy ne higgyenek magukban. Franciaország sok szentet adott a világnak, Bernadettől Terézig. Emellett jelen volt a szabadság és a kreativitás kultúrája, történelme, de megint hangsúlyozom, hogy nem feltétlenül nagyobb mértékben, mint máshol. Azt hiszem, minden helynek a saját dinamizmusát, a saját kultúráját kell követnie.

– Ön szerint milyen lelkiállapotban van az európai kereszténység?

– Európára az a veszély leselkedik, hogy bezárkózik, és elfelejti: Kína hatalmas tempóban fejlődik, ugyanígy India is. Ki kell törnünk ebből az állapotból. Hajlamosak vagyunk bezárkózni az európai gazdaság adta biztonságba, becsukni az ajtót a menekültek előtt, és nem törődni Afrikával. A hidegháború alatt sok minden történt Afrikában, hiszen jelen volt ott Oroszország, Kína és Amerika is, ezért sokkal inkább a figyelem középpontjában állt. Most, a jólétben pedig az emberek elfelejtkeztek Afrikáról. Nem feltétlenül tettekre gondolok, hanem a jelenlétre, hiszen Afrikának is van mit adnia Európa számára, és Európa is sokat adhat Afrikának. Földrészünk keresztényei segíthetnek felismerni: nem zárkozhatunk álomvilágba, hanem rá kell ébrednünk az együttműködés fontosságára.

Horánszky Anna/Magyar Kurír
Átvétel a Magyar Kurírtól

A rabbi igazsága

Egy nap a rabbi kijelenti a zsinagógában, hogy ettől kezdve a vajás kenyér nem eshet a vajás felére. Telik-múlik az idő, egyszer csak Kohn odamegy a rabbihoz:

– Rabbi! Nem azt mondtad a múltkor, hogy a vajaskenyér nem eshet a vajás felére?

– De, fiam, azt mondtam.

– Mert az a helyzet, hogy tegnap vajás kenyéret akartam enni, de elejtettem, és a kenyér a vajás felére esett...

A rabbi elgondolkodik, majd így szól:

– És mondd fiam, biztos, hogy jó felén kened te azt a kenyéret?

G y e r m e k o l d a l

Kányavári kirándulás

Az atyák által szervezett kiránduláson vettem részt. Elképesztően szép környezetben töltöttük el ezt a szép napot. Két csapatra oszlottunk, az egyik csapat számháborúzott, a másik stratégiai játékot játszott. A sziget közepén két kilátó, egy nagyobb és egy kisebb található, amit élvezettel másztunk meg.

A magasabb kilátóból a Kis-Balaton látszott, amelyben csendesen úszkáltak a hattyúk és a vadkacsák. A kisebb kilátóból leláttunk a táborúzrakóhelyre. Ezután buszra szállva, meglátogattuk a zalakarosi fürdőt.

Az én tetszésemet a Fekete lyuk elnevezésű csúszda nyerte el. Elképesztően elfáradva, de sok élménnyel zárult ez a nap. Jó lesz visszaemlékezni rá. Szeretném megköszönni Lóránt atyának és Zoli atyának ezt a kirándulást. Reméljük, hogy lesz még ilyen!

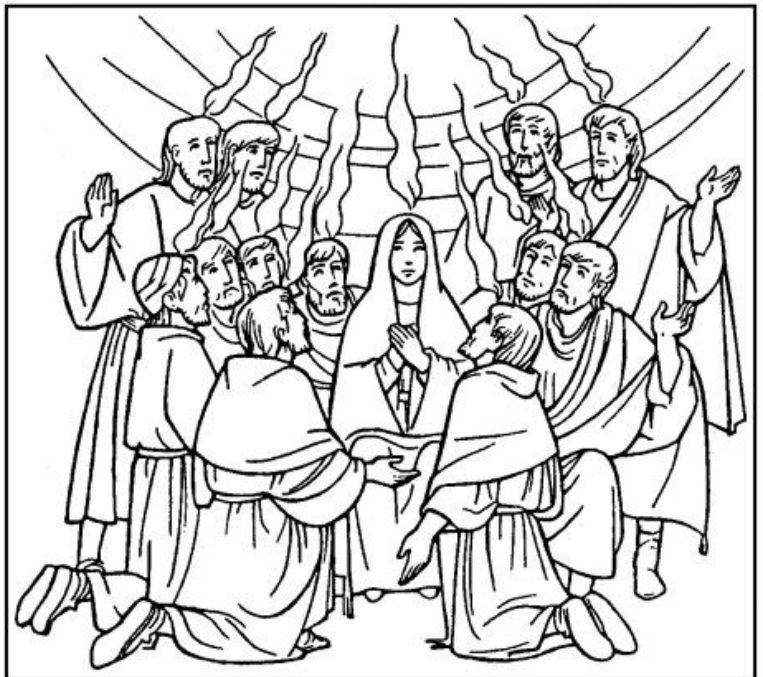

Valkó Levente 7.a
Lengyeltóti Iskola

Indulj el a nyíltól lóugrásban és akkor megtudod, hogy mi kerül a pontok helyére! Írd meg a megfejtést!

HALIHÓ! FONTOS!

A TÁBORUNKBA INDULÁSIG LEHET JELENTKEZNI. SZÍVESEN ADUNK INFORMÁCIÓT AKKOR IS, HA A SZÜLŐ NEM TUDOTT RÉSZT VENNI A MÁJUS VÉGI TÁJÉKOZTATÓN!

KERESS 13 DB KÜLÖNBSÉGET A KÉT RAJZ KÖZÖTT!

Dorothy Law Holtz tanácsai a gyermekek helyes neveléséhez:

Ha a gyerekek kritizálva élnek, megtanulják, milyen megbélyegzettnek lenni.

Ha a gyerekek ellenségeskedésben élnek, megtanulnak veszekedni.

Ha a gyerekek kicsúfolva élnek, megtanulnak szégyenlősnek lenni.

Ha a gyerekek megszegyénítve élnek, megtanulnak bűnösnek lenni.

Ha a gyerekek toleráns légkörben élnek, megtanulnak türelmesnek lenni.

Ha a gyerekek bátorítva élnek, megtanulnak bizalommal élni.

Ha a gyerekek megdicsérve élnek, megtanulják megbecsülve érezni magukat.

Ha a gyerekek méltóságban élnek, megtanulják az igazságot.

Ha a gyerekek biztonságban érzik magukat, megtanulnak hinni.

Ha a gyerekek hitelesen élnek, megtanulják, mit jelent szeretni.

Ha a gyerekek elfogadva és barátságban élnek, megtanulják megkeresni a szeretetet a világon.

BEMUTATKOZIK A KÉPVISELŐTESTÜLET

Beráné Szabó Anna vagyok, lokálpatrióta lengyeltóti. Tanítói diplomámat Esztergomban szereztem, majd Budapesten gyógypedagógiai tanári, majd logopédus képzettségeket szereztem. Szakvizsgámat Kaposváron pedagógiai tanácsadás szakterületen végeztem. 1997 óta tanítok, kezdetben a helyi kiegészítő iskolában, később a pedagógiai szakszolgálat munkatársaként. 1999 óta élek házasságban, melyben lányaink születtek. Hivatásomnak a problémákkal küzdő gyermekek és szüleik segítségét tartom, küldetésemnek a másság elfogadtatását. Jelenleg a járási szakértői bizottságban dolgozom és korai fejlesztést végzek.

Megtiszteltetés, hogy a képviselőtestület tagja lehetek, mert nagyapám Mezriczky Károly hosszú ideig volt a képviselőtestület elnöke. Természet szeretetem a Séta Jézussal Csoportba, tudásvágyam a felnőtt katekézisekre vonzott. A most alakult karitás csoportban szeretnék feladatot vállalni. Kalkuttai Szent Teréz útmutatásával próbálok tevékenykedni: „Nagy dolgokat tenni nem tudunk, csak kicsiket, nagy szeretettel.”

HOVA TÚNTEK A FÉRFIAK? – PAPP MIKLÓS ÉS BEDŐ IMRE AZ INTERNETEN!

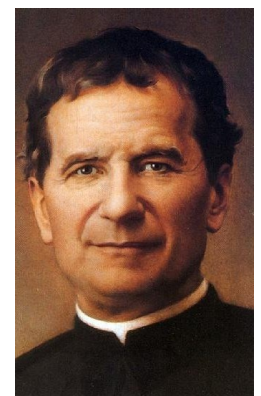
A videó szerkesztői arra keresték a választ, hogy hova tűntek a férfiak. Egészen pontosan olyan kérdéseket tisztáznak, mint például:
– Vajon tényleg eltűntek az igazi férfiak?
– Mi a különbség a fiú és a férfi között?
– Milyen barátra és férjre vágnának a lányok?
– Milyen barátokra van szükségük a férfiaknak?
– Milyen hatással van a társadalomra az apa-hiány?

A beszélgetés során olyan témákat érintünk, amelyekről ma már egyre többet hallunk, összességében mégis kibeszéletlenek, a társadalomban pedig a kiforrott válaszok hiányának következményeit tapasztaljuk.

Don Bosco, a szalézi rend alapítója számos bölcs és gyakorlatias tanácsot hagyott az utókorra útravalóul

Ezekből osztunk meg most néhányat:

- Ne találd kibúvót hibáid alól, inkább javulj meg.
- Istenről tisztelettel szólj, felebarátodról úgy, ahogy magadról szeretnél hallani, magadról vagy alázatosan, vagy sehogy.
- Ne tartsd barátodnak azt, aki sokat dicsér.
- Az legyen a fontos, amit Isten tart rólunk, ne az, amit az emberek.
- Jaj annak, aki munkájáért a világ elismerését várja. A világ rosszul fizet és mindig hálátlan.
- Az ellenmondásos ügyben fontos álláspont a nyugalom és a szeretet.

Európa elárulói

Divatként terjed az európai egyesült államok eszméje bizonyos körökben

Czakó Gábor

Írhatnánk persze európai egyesült nemzeteket is, ha a jelenlegi, megbízás nélküli világtervezők a nemzetek múltját, kultúráját és egyéb jellegzetességeit, törekvéseit a legcsekélyebb mértékben tisztelnék.

Erről szó sincs. Ha volna, akkor a nemzeteket legalább megkérdezték volna: mit szólnának ahhoz, ha kinyírnák őket? Bolondok volnának vesződni velük. A nemzetek ugyanis emberek milliőiből állnak, körülményes és kockázatos dolog kérdezgetni, mi több, szavaztatgatni őket. Az államok megnyeréséhez ugyanakkor elég maroknyi hivatásos politikus lekenyerezése. A magyar Országgyűlés hazaárulásban élen járó pártjai már nyomatják is a sódert.

Létrejötté óta a népek olvasztótégelyeként működik az Amerikai Egyesült Államok. Kanada szintű. Az indiánok megtizedelése után nem maradt Mexikótól északra számottevő őslakos kisebbség. Az eleinte zömmel európai csoportok egy-két nemzedék alatt angol nyelvűek lettek és a helyi keresztény felekezetek hívei. Vagy nem.

A feketék rabszolgának érkeztek, és azok is maradtak sokáig. Politikai ügyekről legfőljebb romantikus regényekben szólalhattak meg. Kanadában csak a francia gyarmatosítók maradéka meg a nyugati part apró indián törzsei őriznek valamit saját műveltségükből.

A részletekben való dágványozás helyett mondjuk ki a lényegét: az Egyesült Államokban is beszélnek még néhányan őseik nyelvét, őriznek emlékeket elődeik kultúrájából, zenéjéből, konyhaművészetéből, de csak egy politikai nemzet létezik. Ha rápillantunk az Egyesült Államok földabroszára, majd Európáéra, rögtön látjuk a történelmi és a világszemléleti különbséget.

Európa Róma bukása óta apróbb-nagyobb nemzetállamokból és annál is több kultúrából áll, vagyis országait nem egy néplakja. Például Spanyolországban a baszkok és a katalánok külön nemzetnek tartják magukat. Utóbbiak épp az elmúlt években próbálták saját országot szervezni és kiszakadni a spanyol államból. Sikertelenül.

Az európai nemzetek őseinek zöme több száz vagy inkább pár ezer éve él mai lakóhelyén és küzd szomszédaival – sebeket osztva és elszenvedve. Nem tudhatjuk, hogy a sebláz, a szenvedések emléke meddig fog hevülni, netán föl-föllángolni az itteni nemzetekben, és akkor még szóba sem hoztuk a spanyol borokat, az olasz tésztákat meg sonkákat, a francia sajtókat, a szigetországi whiskyket, vagyis az életvitel komoly eltéréseit. Vagy például a baszk és a magyar nyelv minden európaítól különböző mivoltát.

Az európai népek évezredes, szerves képződmények. Mindegyik külön élőlény saját kultúrával, izléssel, történelemmel, vággyal-reménnyel – és így tovább. A magyar konyha összetéveszthetetlen a szerbvel, az osztrákkal, a franciával, a finnel meg a

többivel és viszont. Sőt, ahány táj, annyi hagyományos étel: a sárközi halászlé nem téveszthető össze a beregivel. A népek, történelmek és kultúrák ezer szállal fonódnak össze, és ugyanannyi különbség választja szét őket. Ezek némelyike olykor ellentétte, sőt ellenségességgé fajult az idők során. Az utóbbi idők eredménye a múltbeli éles ellentétek tompulása. Mindent összevetve a történelmi nemzetekből szerveződött Európa csöppet sem hasonlít Észak-Amerika hajdani korszakainak egyikére sem.

Ott meg lehetett szervezni az Amerikai Egyesült Államokat, hiszen ott – a polgárháború után – saját történelem és külön kultúra nélküli területek lakói egyesültek. Nem voltak se ősi ellentétek, se kulturális, se gazdasági viszáltaik, sőt nem voltak nyelvek sem. Mert az indiánok odalettek, maradékaik pedig elfogadták az angolt. Az Európából elűzött vallási csoportok, például a mai amishok ősei is megtalálták biztonságos helyüket. Európában viszont sok-sok évszázados, több esetben évezredes múltú államok roppant bonyolult viszonyrendszerben, véres történelmi előzményekkel terhelten élnek egymás mellett. E kuszaságból csak igen lassan szerveződhet államszövetség kellő számú és megfelelő gondolkodású nemzetek munkája, de leginkább közös akarata nyomán.

Erre jelenleg nincs kilátás, hiszen az európai egyesült államok tervezői gőzerővel szervezik különféle muszlim vallású népek betelepítését. Márpedig a muszlimok hozzák magukkal keresztényellenességüket, az ateisták megvetését, a saját nemzeti és vallási – siíta–szunnita, iráni, arab és egyéb – ellentéteiket, másrészt nem ismerik az európai munkakultúrának sem a műszaki-szakmai, sem az erkölcsi, sem a nemzeti és természeti vonásait. Általában nem is érdekli őket. Legfeljebb annyiban, hogy az emberábrázolást, így a festészet, a grafika, a szobrászat jelentős részét tiltják.

Nem kell különösebb dörzsöltség ahhoz, hogy rájöjjünk: a bevándoroltatás szervezésének célja Európa lerombolása polgárháborúk által. Vagyis saját költségére, hiszen a „migránskártyákat” az EU tölti föl. Persze a mi zsebünk-ből! Tehát velünk fizettetik ki a jövődő leigázóink zsoldját. Ez már három légy egy csapásra! A negyedik légy a világpiaci versenyzők megritkítása. Az előbbiekből jön az

ötödik, ami az elbeszéléshez használt nyelvből és a történelmi előzményekből következik: a konzumidióta, a Homo idioticus tenyésztése, aki egyszerű fogyasztási ingerekkel rendkívül jól vezérelhető: hazája ott van, ahol megfizetik.

Kik a létünk és kultúránk ellen rohamot szervező bünözők, akiknek „támadt egy ötletük”, amelynek megvalósításáért örömmest lángba borítanak a világot? Természetesen tudjuk, mert hiúságuk nem engedi meg, hogy ne legyenek benne az újságokban, könyvekben, tudatlanító iskoláik tananyagában, hiszen éppen az öröknek vélt dicsőségükért gázolnak át embersorsok milliőin.

Teljesen világos, hogy az Európa elfoglalására készülő muszlim seregek semmi jót nem hoznak nekünk. Ezt el is várják tőlük. Joggal, mert politikai családunk, az Európai Bizottság elárulta népét, amennyiben támogatja az ellenünk indított támadást. Előre fizeti a hadisarcot, természetesen a mi zsebünk-ből. Ha tudna olvasni a tényekből, az írásokból meg az idők jeleiből, akkor felfogná, hogy hajszára ugyanaz a muszlim iga vár rá, mint amit a mohácsi csata után a mi nyakunkra tettek. A történelemtől rendre azt kapják a győztesek talpánál sündörög, amit a vesztesek.

ALABAMA ÁLLAM- BAN SZINTE TELJE- SEN BETILTOTTÁK AZ ABORTUSZT

Alabama államban a szenátus is megszavazta az Egyesült Államok legszigorúbb abortusztörvényét kedd este – írja az MTI.

A New York-i abortusztörvény lavínát indított el az Egyesült Államokban. Különböző törvényjavaslatokat terjesztettek elő, tizenhat állam szigorított az abortusztörvényén, eddig a legszigorúbbaknak azok számítottak, ahol az első szívdobbanás észlelésétől már nem végezhető el az abortusz. Utóbbiról négy amerikai tagállamban – Georgiában, Kentuckyban, Ohióban és Mississippiben – hoztak törvényt.

Előbbieknél továbbment Alabama állam, ahol a szenátus megszavazta az ország legszigorúbb abortusztörvényét.

A törvény szerint csak az anya életét veszélyeztető esetekben fogják engedélyezni a terhesség megszakítását, vagy abban az esetben, ha nagyon komoly egészségügyi károsodás fenyegeti. Azt az orvost, aki magzatelhajtást hajt végre – a terhesség bármely szakaszában – 99 évig terjedő börtönbüntetéssel sújthatják, és azokat is 10 évig terjedő börtönre ítélik, akik csak megkísérelnek terhességmegszakítást végrehajtani. A nem művi abortuszt elszenvedő nők nem vonhatók büntetőjogi felelősségre.

A törvény támogatói abban bíznak, hogy az ügy a szövetségi legfelsőbb bíróság elé kerül, és a főbírák újragondolhatják az 1973-as úgynevezett Roe/Wade-döntést, amely lényegében engedélyezte az Egyesült Államokban az abortuszt. Ugyanakkor Clyde Chambliss republikánus szenátor – aki előterjesztette Alabamában a ter-

vezetet – maga is úgy nyilatkozott kedden, hogy már egy alsóbb rendű bíróság is felfüggesztheti a törvény végrehajtását – írja a Napi.hu.

Az előző képen látható, ahogyan Kay Ivey kormányzó aláírja az életpárti törvényt.

Kép: lifesitenews

Hallotta?

JÉZUS KRISZTUS CSAPATÁBAN JÁT- SZOM —INTERJÚ Böjte Csabával

Az a szívem vágya, hogy Ferenc pápa csapja a hóna alá az ajándékunkat, aztán írjon levelet a püspöktársainak, amiben elmondja, milyen jól érezte magát Csíksomlyón. Ezután ebben a levélben kérje meg őket, hogy minden év június elsején legyen a templom játszótér. Ezen a napon tartsuk meg a gyermek Jézus ünnepét!

Sokak számára a pápalátogatás és a hagyományos csíksomlyói zarándoklat is egyfajta lelki feltöltődés. Csaba testvérnek micsoda, feladat vagy kikapcsolódás?

Egy sielőnek a fekete pályán lemenni munka vagy pihenés? Nehéz lenne meghatározni. De óriási buli, az biztos. Ezer gyerekemmel együtt leszek ott. Ez eddig sosem jött össze, hiszen sokfelé vagyunk, nyolcvanhárom házban. Már a tény, hogy ennyien együtt zarándokolhatunk, zászlókkal, énekelve, a misén pedig külön szektorunk is lesz, nagy öröm nekem. Ha még a tervem is sikerül, az aztán csoda dolog lenne.

Mit tervez?

A pápalátogatás nagy lehetőség. Elsősorban azért, mert a szentatyja június elsején jön. Pont a nemzetközi gyereknapon. Szerintem ez nem véletlen. A gyerekeim évek óta kérdezzétek, miért nincsenek gyerek szentek. És tényleg kevés van. Sokáig gondolkodtam, kit tudnék például állítani eléjük. Aztán rájöttem: hát magát Jézus Krisztust! Hiszen ő is volt gyerek. Sőt tudatosan vállalta a gyermekséget. Jöhetett volna nagy-

szakállú felnőttként is közénk, de jónak látta, hogy mielőtt egyetlen csodát is tesz, egyet is prédikál, azelőtt gyermekként bebarangolja a szülőföldjét. Szeretem magam elé képzelni az öt-hat éves kis Jézust, ahogy odaáll az anyukája elé, és kérdi: „Anyu, kiengedsz játszani a fiúkkal?” Aztán szalad, és „ipiapacs, ki vagy ütve!” – kiáltja. Csak úgy porzik a lába alatt Názáret utcája. Ez olyan szép!

Számomra Isten gyermekarcú. Sokszor törekeny. Az Oltáriszentségben is, ahogy hozzánk jön. Vagy a karácsonyi születéskor, esetleg a bevonuláskor. Annyira szerethető, és azt gondolom, Isten nem véletlenül mutatta meg ezt az arcát. Sőt nekünk is azt mondta, ha nem leszünk olyanok, mint a gyerekek, nem mehetünk be a mennyek országába.

Hogy kapcsolódik össze mindez Ferenc pápa csíksomlyói útjával?

Csináltattunk neki egy gyermek Jézus-szobrot. Mikor Somlyóra látogat, szeretném, ha az ezer gyermekemmel énekelhetnénk neki egyet, majd átadhatnánk neki ezt az alkotást, és megkérhetnénk: június elsejét, a gyermeknapot tegye a gyermek Jézus ünnepévé. Annyi szép Jézus-ünnep van, de ez hiányzik a repertoárból. Úgy gondolom, a pápának van ennyi hatalma.

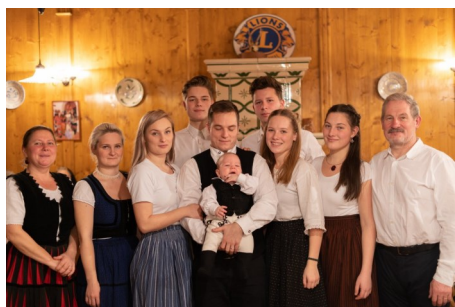
Az a szívem vágya, hogy Ferenc pápa csapja a hóna alá az ajándékunkat, aztán írjon levelet a püspöktársainak, amiben elmondja, milyen jól érezte magát Csíksomlyón. Ezután ebben a levélben kérje meg őket, hogy minden év június elsején legyen a templom játszótér. Ezen a napon tartsuk meg a gyermek Jézus ünnepét!

(...)

Fotó: Földházi Árpád
Átvétel a jezsuiták honlapjáról

A hét gyermeket felnevelő Dánél házaspár szerint az Istenbe vetett hit a biztos út

A hit mindig is fontos szerepet töltött be a csíkszeredai Dánél család életében, erre alapozzák mindennapjait, ez segített túllépni a nehézségeken, de megélni az örömeiket is. A Dánél házaspár hét gyermeket nevelt fel – a családanya, Magdolna mesélt nekünk arról, hogyan éltek meg az Istenhez közeli életet. A Dánél család az unoka keresztelőjén 2018 decemberében Legkisebb gyermekük 15 éves, a legnagyobb 33, és már egy unokával is büszkélkedik a Dánél házaspár.

Mindig vallásos szellemben nevelték őket, és fontos volt számukra a magyarságtudat elültetése is bennük. „Az anyai nagymamám nagyon sokat imádkozott. Nem laktunk együtt, de ő számon tartott minden unokát, hogy ki mivel foglalkozik, mit csinál, hová utazik. Mindig tudta, kinek mikor van vizsgája, mindig imádkozott értünk, és azok a vizsgák sikerültek. Sokszor valósággal kiimádkozta ezek sikerét.

Nagyapámat a negyvenes években behívták munkaszolgálatra. Megbetegedett, tifuszt kapott, »meghalt«, kirakták a hidegházba. Öt nap után tért magához, és Jászvásárról hazajött. Utána még született két gyermekük, egyik édesanyám, a másik a húga. Nagyapám korábban meghalt, de nagymamám 102. évében. Elgondoltam, hogy annyi nehézsége volt, két világháborút élt meg, nyolc gyermeket szült, szárazság volt stb. És ők közben házat építettek a kicsi magyar világban, mert a családokat akkor is segítette a magyar állam. Még így is nehéz volt nekifogni a házépítésnek annyi gyermekkel, de nagymamám bízott az isteni gondviselésben.

És sikerült. A gyermekek mind szakmát tanultak. Bennem meggyőződésként élt, hogy ezeket ő mind kiimád-

kozta. Ritkán panaszkodott, nagyon érdeklődő volt minden iránt, és viszonylag jókedvű, nem egy elesett ember, annak ellenére, hogy sokat betegeskedett. Valószínű, hogy ez is hozzájárult a hitemhez. Később egyre gyakrabban meggyőződtem róla, hogy valóban működik a gondviselés az én életemben is.” Úgy véli, szerencsés volt a találkozása férjével, Sándorral, mert ő is ugyanúgy az Istenbe vetett hitre alapozta az életét.

A Dánél házaspárnak a gyereke-nevelésben is sokat segített a hitük, és azt próbálták gyerekeiknek is átadni, hogy legyen egy biztos kiindulópontjuk. Főleg ebben a zűrzavaros világban, ahol sokféle hatás éri a gyermekeket, fontos, hogy Isten legyen a biztos kiindulópontjuk, és oda mindig vissza tudjanak térni, erőt meríteni az élet ügyes-bajos dolgaihoz. Isten törvényei olyanok, mint a jelzőtáblák a turistaúton, ha azokat követed, akkor biztos, hogy célba érsz. Kicsi koruk óta naponta együtt imádkoztunk, s ha valamelyiküknek nagyobb gonddal kellett megküzdnie, mint például vizsga, utazás, betegség, fontos döntéshozatal, akkor megsokszoroztuk a fohászkodást. Úgy látom, ez a gyermekeink életében is jól bevált módszer, nagyon hálásak a kapott kegyelmekért.

Azért külön szüntelenül imádkozom, hogy olyan barátokra találjanak, akikkel könnyebb együtt járni a jó úton, és meg tudják beszélni, osztani felmerülő kérdéseiket, élményeiket. Én azt szoktam mondani nekik, hogy mindig a lényegre figyeljenek, tudják, honnan jönnek és merre tartanak. Ne válasszuk szét a hétköznapi életünket a vallásos élettől, hanem hagyjuk, hogy Isten kegyelme és gondviselő szeretete átítassa mindennapjainkat. Tartsuk egyensúlyban az életünket testileg, lelkileg, szellemileg. Kama-toztassuk mindennap Istentől kapott képességeinket magunk és mások javára, örömére.”

Dánél Magdolna: Isten törvényei olyanok, mint a jelzőtáblák a turistaúton, ha azokat követed, akkor biztos, hogy célba érsz, beleszámítva az Ő akaratát is. A családanya elmondta, mindig is úgy próbálta Istenbe vetni bizalmát, hogy beleszámította az Ő akaratát is. Azt is a nagymamájától tanulta, hogy a problémák nem mindig jelentenek problémát. Ha valamit óriási nehézségként élünk meg, később magyarázatot nyer, hogy az miért történt, és legtöbbször épp a javunkra. Mert Isten képes mindent a javunkra fordítani” – hangsúlyozta. Hozzátette, mindig megerősítette őt hitében az a tudat, hogy ez az élet túlmutat a földi léten. „Az örök élet reménye más látásmódot ad az embernek. Enélkül sivár és értelmetlen lenne az életem.”

Magdolna most már nemcsak édesanyja, nagymama is. Kérdésünkre, hogy miként tudná átadni azt a példát, amelyet gyermekeinek is mutatott, úgy válaszolt, hogy fiukon, Csabán keresztül. „Sajnos nem a közelemben él az unokám, elég távol van. De még öt-hat napos volt, amikor egyik este a fiunkkal beszélve megkérdeztem, mit csinálnak, lefektették-e már a babát. Azt válaszolta, hogy megfürdették, és következik az ima, majd a meseolvasás. Erre mondják, hogy nem lehet elég korán kezdeni. Jók ezek a visszajelzések, mert azt igazolják, hogy sikerült bennük elvetni valamit az Istenhez való ragaszkodásból.

A nemzetiségre is elég nagy hangsúlyt fektettünk a népszokásokon, néphagyományokon keresztül. Fontos, hogy gyermekeink ismerjék népdalainkat, néptáncainkat. Hit, hazaszeretet, ez a kettő nagyon erős vonal Sanyiban is és bennem is. Aztán reménykedünk, hogy tényleg megfogant az elültetett mag és szárba szökken. Egyelőre úgy tűnik, hogy mindenki nagy családot szeretne. Adja Isten, hogy így legyen!”

(Ezt a cikket a Krónikáról másolták: [https://kronika.ro/extra/a-het-gyermeket-felnevelo-danel-hazaspar-szerint-az-istenbe-vetett-hit-a-biztos-ut/?fbclid=IwAR3WZwD9FcHsLGI9ioAhTRLAyW78Zijk2QTQiUDUqjDdiqEm6mfmmxLdZPI](https://kronika.ro/extra/a-het-gyermeket-felnevelo-danel-hazaspar-szerint-az-istenbe-vetett-hit-a-biztos-ut/))

Forrás: Internet

Mit rejt a kagylóhéj?

Az ember azt nézi, ami a szeme előtt van, de az ÚR azt nézi, ami a szívben van.
(1Sámuel 16:7)

Isten mindig látja az emberi szív valódi állapotát. Nem baj, ha mi is tanulhatjuk, hogy hogyan lehet mélyebbre látni. Erről is szól a következő történet:

A gyermek nézte a nagyapját, amint levelet ír. Egy adott pillanatban megkérdezte tőle: - Olyan mesét írsz, ami velünk megtörtént? Vagy talán egy rólam szóló történetet írsz?

Nagyapja félbe hagyta az írást és mosolyogva ezt mondta unokájának:

- Igaz, rólad írok. Azonban a szavaknál fontosabb a ceruza, amivel írok. Szeretném, ha ilyen lennél te is, amikor megnősz.

A gyermek értetlenkedve nézte a ceruzát, mivel semmi különöset nem látott rajta.

- De ez olyan, mint az összes többi ceruza, amit életemben láttam!

- Minden attól függ, hogyan nézed a dolgokat. A ceruzának öt értéke van, amit ha sikerül megtartanunk, olyan emberré válunk, aki egész életében békében fog élni a világgal.

Első érték: Tehetsz nagy dolgokat, de soha ne feledd, hogy létezik egy lépteinket vezető Kéz. Ezt a kezet Istennek nevezzük és Ő vezet mindig kívánsága szerint minket.

A második érték: Időnként abba kell hagynom az írást, hogy meghegyezzem a ceruzát. Ez kevés fájdalmat okoz a ceruzának, azonban végül élesebb lesz. Tehát el kell tudnod viselni a fájdalmakat, mivel ezek tesznek jobbbá téged.

A harmadik érték: A ceruza megengedi nekünk a radír használatát, hogy kitöröljük azt, ami téves. Meg kell értened azt, hogy kijavítani egy dolgot nem jelent feltétlenül rosszat, a legfontosabb az, hogy megmaradjunk az igaz, egyenes úton.

A negyedik érték: A ceruzának nem a fája vagy külső formája a fontos, hanem a benne lévő grafit. Ugyanígy gondozd azt, ami benned történik.

És végül az ötödik érték: Mindig nyomot hagy. Neked is tudnod kell, hogy bármit teszel is életedben, nyomot fog hagyni, ezért meg kell próbálnod minden tetteidet tudatosítani.

Valahol a Csendes-óceán egyik szigetén, egy lepratelepen, egyedülálló történet játszódott le nap, mint nap. Lábon járó holttestek, kétségbeesett, dühös és fájdalmasan megcsönkített emberek voltak az egész szigeten.

A nagy nyomorúságban még élt egy idős férfi, aki a megpróbáltatások ellenére meglepően nyugodt tekintetű volt és sokat mosolygott. Testi fájdalmai olyan nagyon voltak mint a többi szerencsétlen leprásnak, mégis ragaszkodott az élethez. Nem esett soha kétségbe és gyengéden segített mindenkit a környezetében. Mindenkiben feltört a kíváncsiság: mi lehet az oka, hogy ebben a pokolban egy valaki a sok közül olyan erős és derűs. Talán nem érezte a fájdalmat vagy már hozzászokott? Ez nem valószínű.

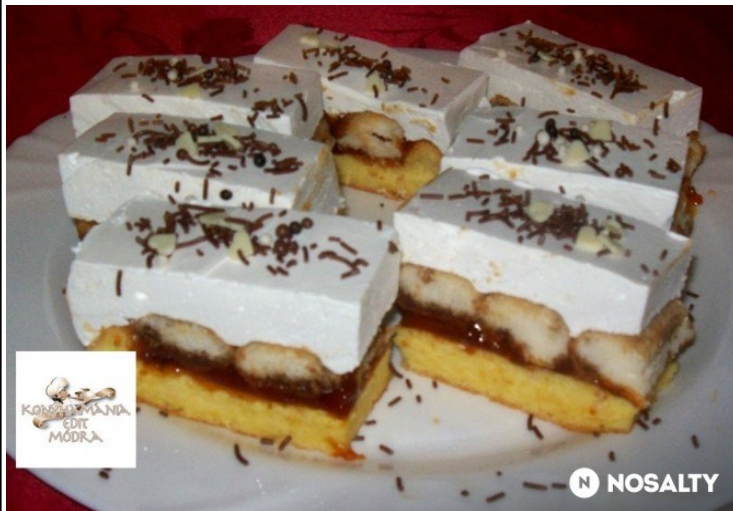
Az történt, hogy az idős ember mindennap pirkadatkor odavánszorgott a lepratelepet körülvevő kerítéshez, egy megszokott helyen leült és várakozott. Nem a napfelkeltét szemlélte és nem is a Csendes-óceán szigetének szépségét. Megvárta, amíg a kerítés másik oldalán megjelent egy asszony, ő is idős, mint a férfi. Arcán a ráncok kisimultak és szeme tele volt gyengédséggel. Az asszony nem szólt semmit sem. Titkos üzenetet adott le csendben és tapintatosan: egy mosolyt.

A férfi megértette a mosoly mondanivalóját és ő is mosollyal válaszolt. A néma társalgás rövid ideig tartott. Az öreg ember felállt és visszaballagott a barakkok felé. Ez így ment minden reggel. Olyan volt, mint egy mindennapi áldozás.

A leprást a női mosoly éltette, megerősítette és egy nap terhét könnyűvé tette. A másnapi találkozóig abból élt, amit hajnalban adott neki az a mosoly. Az a tovasiető nő nem volt más, mint az öreg leprás felesége.

Így beszélt róla: - Mielőtt ide kerültem, titokban ápol, minden elérhető gyógyszerrel. Egy javasasszony valami kenőcsöt is adott neki. Azzal bekente az arcomat minden nap. Mégis minden hiába volt. A hatóság nem sokat teketóriázott és egyszerűen ide hozták a leprások közé. Ő még ide is követett. Amikor minden reggel meglátom, tőle tudom meg, hogy még élek és őszintén mondom, csak az ő kedvéért élek.

(Válogatás Bruno Ferrero: *A sivatag negyven meséje* című könyvéből.)

Babapiskótás Kávészélet

Közreadja: Magdika, Hácsról

A tésztához:

7db tojás

7ek porcukor

7ek porcukor

7ek liszt, fél cs. sütőpor, baracklekvár, 2dl kávé, 1dl rum, 20kg babapiskóta.

A 7 tojásfehérjét habnak felverjük. A cukrot apránként hozzáadjuk. A sárgáját óvatosan belekeverjük, végül a lisztet és a sütőport. Sütőpapírral bélelt tepsibe öntjük, előmelegített sütőbe, 180-fokon, 20 percig sütjük.

Ha kihűlt, baracklekvárral jó bekenjük. A kávé a rummal összeöntjük, a babapiskótát beleforgatjuk, a lekvárral megkent tésztára hosszanti irányba rakjuk.

Hab:

3dl hullala tejszínből, 1ek porcukorral, 1 cs. zselatinfixxel habot verünk, majd a babapiskótára simítjuk. A tetejére csokoládét reszelünk.

Kire hasonlít?

Kovácsék legidősebb fiából pap lett. Egy ismerősük az apával beszélget:

- Hallottam beszélni a fiadat múlt vasárnap a misén. Okosan fűzte a szót, és szép orgánuma is van!
- Igen, igen... rám hasonlít az a fiú.
- Mondjuk a hívek kicsit már feszengetek, mert másfél órán keresztül beszélt!
- Akkor talán mégis inkább a feleségemre hasonlít.

Székely László:

Vigasztaló

Szegény szívem, ma valaki megint
labdának nézett, beléd rúgott.
Most keseregsz. Ne tedd. Halld,
valamit súgok.

Igenis, labda légy. Ha földhöz vágta,
lendülj rögtön nagyot, merészet.
Sarat, földet magadról lerázz
s az eget élvezd!

Légy ruganyos. Élvezd a lendülést,
a súlytalanságot, a kék eget.
Az ég szédít, a föld megüt, de földob újra
s ez kell, ez kell neked!

Egyszer majd úgyis lom közé kerülsz
s nem vesznek észre, nem rúgnak beléd.
De addig is legyen sorsod a harc,
dalod a Tedeum, utad az ég.

Így békítettem meglódult szívem,
Mikor nem értett mért-et és hová-t
s a bolond szív, mit gondoltok, mit tett?
Csak sírt, csak sírt tovább.

Jöjj, Szentlélek,
áradj szét bennem!
Békét hozó viharoddal
töltsd be a lelkem!
Tégy követeddé.
hogy áradjon az Élet;
hisz Te vagy az egyetlen,
ki belülről éltes.
(Simon András)

Perchozta tünemény

Most, hogy emésztő lángok csaptak fel Európa egyik legismertebb katedrálisából, s az emberek megdöbbenek a pusztulás látványán, mélyen meghajtom fejem az isteni akarat előtt

Jelzötüz volt ez, hogy az életünk itt e világon milyen szerénységre intő perchozta tünemény. Hát mire számítottatok, öntelt emberek? Akik most megdöbbenve álltok az üszkös gerendákat bámulva. Álságosak a könnyeitek, álságosak az imáitok, álságosak az aranyaitok is. Hiszen közel sem engedtek az izzó gerendákhoz, az aranyozott madonnák könnyezéséhez, a kárpitok füstjéhez. És szó nélkül túrtétek, s talán még tapsoltatok is, hogy más katedrálisok szerte Európában „világi közösségi terekké” változzanak. Túrtétek, s az adományotok leszámolása után is túrni fogjátok, hogy már régen kiűzték az Istent a templomokból, mondván, hogy meghalt, s ha halott, üres a tér, s azt meg kell tölteni „funkcióval”. Bizony ilyen volt az is, hogy raktár lett a templom, díszlettár, gabonaraktár, lőporraktár. Ó, mennyi funkció! Mennyi „értelmes”, hasznos funkció!

A mi magyar Notre Dame-unk, a székesfehérvári Nagyboldogasszony-bazilika furcsa építmény. Falai talán ha egy méter magasak. Nincs benne arany cicoma, kárpit, brokát, selyem, elefántcsont, szobor se nagyon. Van is, meg nincs is. Föld felett van, föld alatt van. Kupolája a csillagokban van, alapja a csontokban van. Széthordták a köveit, összedúlták a kripták csontjait, de a csillagokhoz nem fértek. Azok ma is úgy fénylenek, mint ezer éve, amikor az első kőművesek komótosan hozzáfogtak a munkához. Megkapták a királyi parancsot. Templomot építetek, hozzánk méltót. Tudta a király is, tudták a kőfaragók is, hogy a saját életükben nem fejeződik be majd a munka, de hisz nem is maguknak építették, nem lakóház, palota, raktár készült, hanem az Isten háza. Talán lesz egy szép pillanat, amikor befejezhetik, de lehet, hogy soha nem kellene abbahagyni a munkát. Ezt érezte István és ezt érezte mindig minden hittel élő uralkodó. Ezt érezte a nemzet. Most is így van, mert semmi sincs befejezve. Még szebbé, még nagyobbá, még igazabbá építeni a katedrális: szép cél. Ne is fejezzék be soha a Sagrada Familiát Barcelonában. Kezdenek újabb és újabb tornyokba, hisz a Szent Család, a mienk. Minden család, minden gyermek általa lényegül át, s a tornyok hirdetik az igazságot. S a mi Nagyboldogasszony-bazilikánk falai Székesfehérvárott csak egy méter magasak. S az is csak azért, mert kicsit leástunk a mélyre, megtalálni a megmaradt romokat.

Nem volt mindig ilyen a mi székesegyházunk. Valaha, mielőtt a muszlimok soknemzetiségű, de egy hitű hada ideért, vetekedett bármely európai katedrális szépségével,

tornya magasabb volt a párizsiaknál is, s szakrális ereje biztosan erőteljesebb is volt, mint a már akkor kissé megrokkant hitű galloké. Koronázások és temetések? Pompa és hatalom? Az is, de sokkal inkább a hit. A hit és az ország. Nem a semmiből jött az a hit. Megvolt a magyarság hite már a vándorlás korában is, Árpád korában is. De nem volt terhes a római romlottsággal, aberráltsággal. Az előttünk jövők lázadtak. A frank, a germán, a helvét, a viking, a vandál s ezernyi más nép, de korán találkozott az éppen bukó civilizációval, megfertőződött. Vitte tovább, amit akkor vinni akart, a zsákmányt. Aranyat, nőt, fegyvert. Ilyen zsákmány volt a kereszténység is. Átvették. A pápa ma is Pontifex Maximus, s ezt a tisztséget Iulius Caesar már fiatal korától betöltötte. Átvették a jövevények az írást, s átvették a világi, caesari ambíciókat, az elfajzott erkölcsöket, a hatalom mámorát, a görög-római források hús vizét is. Egy világ minden értékét és mocskát. Menynyire szenved Európa attól, hogy melyik örökségét őrizze meg! Caliguláét, Néróét, a fertőben bukó birodalomét, az eltorzult lelkekét, vagy az apostolokét, szentekét, Athéné és Aphrodité alakjának tündér röptét. S mintha most ki-dobnánk mindent, ami szép és jó, s jönne megint a zuhanás.

Mi később érkeztünk. Számunkra a kereszténység nem zsákmány, hanem az utolsó esély volt. Boldogasszony anyánk patrónánk lett az inséges időkben, s volt inség bőven. Háború, tűzvész, rombolás, rablás. S álmunk Athén, s nem Róma. Csodálatunk Hellaszé és hitünk a szenteké. Van nekünk sok templomunk. Híres nagy bazilikáink, piciny kis kápolnáink. Sok templomot újjáépítettünk, s talán nincs is magyar település, ahol ne lenne Isten háza, nem is egy. Mert, hát ebben is szakadoztunk. Nehéz volt eligazodni. A Teremtő kijelöli az utunkat. A kérdés csak az: végig tudunk-e menni rajta? Végig akarunk-e menni rajta? Látom, hogy sokan csak legyintenek. Kitalálnak mindenféle mentséget. Új istent is, új istentelenséget is, a világegyetemet a maguk kis fejébe szorítva. Nihilizmus, közöny, cinizmus: nagyobb veszély, mint az istentagadók ideológiába, politikába, hatalomba, öntelt-ségbe szikkadt erőlködése.

Megöltük Istent? Én ugyan nem. Meglehet, hogy belém látott, sőt ez bizonyos, s az is lehet, hogy nem vált öröme-re, amit látott. De megölni? Micsoda gondolat! Isten nem kíváncsi a nyafogásra. Nem juttat előnyökhöz, álláshoz, pénzhez, nőhöz, aranyhoz. A csillagok fényének tényleg időre van szüksége, hogy eljusson a Földre és megcsillan-hasson az égre emelt tekintetekben. De sokkal jobban szeret a Teremtő, mint, hogy késszúrásokkal megölhető legyen, mint Caesar. Ő csak tudni akarta, hogy mi is az igazság. Hallhatatlan-e, miként kiáltották a fórumon, vagy sem. S bizony nem az Istent ölték meg a merénylők, csak egy embert. Ezért marad fenn örökre az ő neve, mert fontos tudást adott nekünk, s nem azért, mert meghódította Galliát, Britanniát, vagy éppen Cleopatrát. Nincs az a néphatározat, parlamenti döntés, emberi törvény, amely felér-het a fényváró pillanattal, amikor megteremtődik a kapcsolat, a Teremtővel. Ehhez valaki mást kellett megölni, de hiába, mert mégis él. *(Folytatás a másik oldalon!)*

Szeretnék belépni a párizsi katedrálisba, hinni, hogy szörnyű égésében megtisztult. Megérinteni a kormos, üszkös falakat, gerendákat. Jártam ott többször is. Sorban álltam. Nem bántott. Akárhogy is, valahogyan átláttam ott is az Isten országába. S láttam a fenséges termet az „ész templomának”, láttam a „szabadság”, a „testvériség”, a „legfőbb lény” pogány áldozóhelyének. S valahol a homályban ott leselkedett még sok hazug kísértet, álarcban, egyszerű vándor maszkjában. Fent? Lent? Kísértetek? Szentek? Az ész soha nem érhet fel a hittet. De ezek nem ellentétes fogalmak. Gondolkodom, tehát vagyok. Hiszek, tehát leszek is.

Még inkább szeretnék belépni a székesfehérvári katedrális légies fehér márványkapuján. Nem baj, ha a falak már nem állnak, nem baj, ha a mellékoltárok sincsenek sehol, eltűntek a mozaikok, a zászlók, a kárpitok, egy csepp arany sincs sehol, nincsenek boltívek, freskók, de legyen kapu és legyen oltár, s legyenek padok, ahol elüldögélhetünk békét keresve lelkünknek, s ha a nap lement, körben mindig lobbanjanak fáklyák. Az isteni fuvallatot fogjuk érezni, ha a lángok táncolnak az éjben. Legyen ott, a romok között a bíbor fény, ami minden szellemi, egyházi és államhatáron át eljut hozzánk a borzongató űrben. Eljut a gyönyörű üzenet, hogy a hitetlen korok nem győzhetik le a hívő embert. Innen elláthatunk majd Árvába, Csíkba, a Tenger mellékre.

Most leégett egy templom. S nekünk hány templomunk égett porig? Jelzötüzek. Hány jó emberünket gyilkolták le, utoljára a pesti srácok szabadságharcában? Mélyen meghajtom a fejem az isteni akarat előtt. Térjünk észhez. Lépjünk be a kapun, ahonnan a szeretet illata árad. Tömjén is lehet, de üszkös krisztusi kereszt illata is. Most is, Párizsban, mint egykoron Fehérváron. Fáj mindkettő. Hogy már magyar lelkem szívesebben időz az egyméteres romoknál, az azért lehet, mert ott érzem még, mint hó alatt, a csillagokat. S azt is, hogy az életünk tényleg csak perchozta tünnemény.

Szerencsés Károly
történész

Tulajdonképpen hálás vagyok...

- * A feleségemért, aki panaszkodik esténként, mert így az estét velem tölti itthon, és nem valaki mással.
- * A lányomért, aki azért panaszkodik, hogy mosogatnia kell, mert ez azt jelenti, hogy itthon van és nem az utcán kóborol.
- * Az adókért, amelyeket ki kell, fizessek, mert azt jelenti, hogy alkalmazott vagyok, van munkahelyem.
- * A takarításért egy buli után, mert azt jelenti, hogy barátaimmal tölthettem egy estét.
- * A ruhákért, amelyek egy kicsit szűkek, mert van elég ennivalóm.
- * Az árnyékomért, mert kint lehetek a napfényben.
- * Hogy nyírhatom a fűvet, pucolhatom az ablakot, javíthatom a csatornát, mert azt jelenti, hogy van házam.
- * A parkoló helyért a parkoló legmesszibb pontján, mert ez azt jelenti, hogy tudok járni és még autóm is van.
- * A nagy fűtés számláért, mert ez azt jelenti, hogy melegben voltam.
- * Hogy a templomban mögöttem ülő hölgy hamisan énekel, mert azt jelenti, hogy hallok.
- * A mosni- meg vasalnilóért, mert azt jelenti, hogy van ruhám.
- * Az esti fáradtságért és izomlázért, mert azt jelenti, hogy tudtam keményen dolgozni.
- * Hogy meghallom hajnalban az óra csengetését, mert azt jelenti, hogy élek.
- * És végül a sok hülye e-mailért, amit kapok, mert azt jelenti, hogy van családom és sok barátom, akik szeretnek engem és gondolnak rám.

Dsida Jenő:

Gyöngék imája

Jó Uram, aki egyként letekintesz
bogárra, hegyre, völgyre,
virágra, fűre, szétmálló göröngyre, –
Te tudod jól, hogy nem vagyok gonosz
csak nagyon-nagyon gyöngé.

Mert pókháló és köd a szív,
selyemszöttes az álom,
pehelykönnyű és szinte-szinte semmi
s én erőtlenségem
még azt sem tudja Hozzádig emelni.

De azért vágyaim ne dobáld a sárba,
ami az Óceánnak
legdrágább, legkönnyesebb gyöngye!
Hiszen tudod, hogy nem vagyok gonosz,
csak gyöngé, nagyon gyöngé.

Ma átadom a szót Suenens bíborosnak

Negyvennyolc óras magányomban újraolvastam L. J. Suenens belga bíboros Új pünkösöd? c. könyvét (megtalálható elektronikus formában a PPEK kötetei között). Néhány dolgot, úgy vélem, hasznos megosztani azokkal, akik fogékonyak az ilyesmire, hisznek a háromságos Istenben.

Az alábbi idézet Lattaquié Ignatiosz metropolitától származik. Az Egyházak Világtanácsának uppsalai ülésén hangzott el 1968-ban:

Szentlélek nélkül

távoli az Isten,

Krisztus a múlté,

az Evangélium holt betű,

az Egyház egyszerű szervezet,

a tekintély uralkodás,

a misszió propaganda,

az istentisztelet emlékek földidézése és

a keresztény cselekvés rabszolgamorál.

De őbenne:

a kozmosz fölemelkedik és nyögve szüli az Országot,

a feltámadott Krisztus itt van,

az Evangélium életerő,

az Egyház szentháromságos közösség,

a tekintély szabadító szolgálat,

a misszió pünkösöd,

a liturgia emlék és elővételezés,

az emberi cselekvés megistenült.

Robert Kennedy ezt mondta országa fiataljairól: „Az amerikai ifjúságnak az a drámája, hogy mindene megvan – egyetlen egyet kivéve. De ez az egy a lényeg.” Ez a lényeg pedig nem más és nem kevesebb, mint az élet legfőbb értelme.

„Isten – mondja Bergson – csak azért teremtette és csak azért forgatja fel a világot, hogy szenteket alkosson.”

Claudel mondja: „Jézus nem azért jött, hogy megmagyarázza a szenvedést, sem azért, hogy megsemmisítse, hanem azért, hogy megtöltse jelenlétével.”

„A keresztényeknek nem azt vetik szemükre, hogy keresztények, hanem hogy nem eléggé azok” – írja a szerző. Az én tapasztalatom ettől szigorúbb: Azt vetik a szemükre, hogy nem tökéletesek. Persze nem is azok. Csakhogy érdekes módon a nem keresztényektől nem szokták elvárni a tökéletességet.

Továbbá: „A kereszténység és az individualizmus egymást kizáró fogalmak.” Szerintem is, noha rettenetesen erős kijelentés ez. Európa és az individualizmus nagyon is korrelálnak. Ez pedig nagy baja civilizációnknak. Sajnos, itt van a kutya elásva. Érdemes tovább gondolni.

„Karl Barth-tól kérdezték, hogyan készíti vasárnapi beszédjeit: „Egyik kezembe veszem a Bibliát, a másikba az újságot, és az

utóbbit Isten szavának világánál olvasom.«”

Idézet Maurice Zundeltől:

„Isten igazán adja azt, amit ad,

azt is ő adja, amit kér.

Kétszeresen adja azt, amit kap.”

A legelső és legrövidebb katekizmust Péter apostol fogalmazta meg pünkösödkor: „Tartsatok bűnbánatot, és keresztelkedjék meg mindegyiktek Jézus Krisztus nevében bűneitek bocsánatára. Így megkapjátok a Szentlélek ajándékát.” Tehát a megtérés – kereszttség – személyes elköteleződés Krisztus iránt – a Lélek befogadása. Ezekben a szavakban az egész kereszténység benne van: Megtérés – kereszttség – találkozás – befogadás.

Szent-Gály Kata Az Öreg Remete bútsúbeszéde

Valami olyan az Isten

-- akihez megyek --,

mint itt, előttünk, ez a Tó,

mely, mint tudjátok, teljes

egészében

át nem fogható.

De megmerülni benne:

jó.

Valami olyan az Isten

-- akihez megyek --,

mint egy hatalmas ország.

Talán: Magyarország.

De közületek vajon ki járta be

valamennyi útját,

hegyét meg dombját?

Valami olyan az Isten

-- akihez megyek --,

mint a végtelen ég.

Valaki felfedezte, nemrég,

a távcsövét.

Azóta tudjuk: nagyobb messziség

és újra csillag van fejünk felett,

és ha majd lesznek nagyobb

távcsövek,

lesznek új napok

és nagyobb csillagok,

lehet.

Valami olyan az Isten

-- akihez megyek --,

mint a szemfedő,

mely ránk borul, örökre.

De nem úgy, mint a lenti temető

sárgálló rögje,

hanem mint Kéz -- anyánké

vagy apánké -- talán,

amikor este magukhoz vontak

a játék után.

Térdükre vettek -- és megöleltek,

csak úgy - porosan.

Testvérek, az Isten

-- akihez megyek --,

valami -- -- -- olyan -- -- --

(Mihályhegyi remeték versciklus)

” ELÉG, HA CSAK ANNYIT MONDUNK: KÖSZÖNÖM”

A címben szereplő idézet Janikovszky Évától származik. Az író így vallott a hálaadó imáról:

“Ne panaszkodjunk folyton a Jóistennek, őrangyalunknak, vagy annak, akiben hiszünk.

Vegyük észre, hogy vigyáz ránk, és legyünk hálásak neki.

Köszönjük meg, hogy ha már hülye fejfelé fordultunk a létrára, le is tudtunk jönni. Hogy sietve lelépve a villamosról, nem ficamítottuk ki a bokánkat. Hogy azt a ronda nagy dongót kergetve, úgy borítottuk fel a fikuszt, hogy csak a cserép tört el. A sor bárki által folytatható.

Nem kell nagy hálálkodás, elég ha csak annyit mondunk: köszönöm. Érteni fogják. És azt is értik, ha kérünk valamit, csak ne kezdjük jajgatással.

Fogalmam sincs, milyen frekvencián jutnak el a köszöne-

tek és a kérések az illetékeshez, de eljutnak. Van, ami nem teljesíthető.

S befejezésül egy gyermeketeg, ám hatékony javaslat. (Kipróbálva!) Azokban a pillanatokban, amikor jól érezzük magunkat- hazaértünk, hűvös a lépcsőház, a kinti hőséghez képest a lakás is elviselhető, levetettük a cipőnket, végre leültünk, ettünk egy falatot, ittunk is rá, sőt letusoltunk vagy beültünk a fürdőkádba – mondjuk azt, hogy ez jól esett. Hangosan. Csodálkozni fogunk, hogy naponta hány jó percünk akadt. Ha estig nem felejtjük el – ez memóriatréningnek is jó –, köszönjük meg az illetékesnek az elmúlt napot.

Lefekvés előtt nézzünk fel a csillagos égre. Mert kánikulában csillagos az ég. Itt nem kell semmit mondani, érezzük úgyis, hogy ott van, és szép. Mi meg itt.”

Janikovszky Éva (Szeged, 1926. – Budapest, 2003) Kossuth-díjas és József Attila-díjas író, költő, szerkesztő. 1944–1948 között a Szegedi Tudományegyetemen filozófia, néprajz, magyar és német szakon folytatta tanulmányait. 1948–1950 között az Eötvös Loránd Tudományegyetemen filozófia, pszichológia és politikai gazdaságtan szakokat hallgatott. 1950-ben tanári oklevelet szerzett. (Az oldal cikkei az Ösvény Magazinból való.)

NAPINDÍTÓ VERS

Nyári táborozások alkalmával, különösen a természet közelségében, gyakrabban előfordulhat velünk, hogy átérezzük: mi is a teremtett világ részei vagyunk. Ahogyan a felkelő Nap első sugarai megmelegítik arcunkat, ahogyan az énekesmadarak életigenlő trillái egy új nap kezdetét jelzik, úgy bennünk is megfogalmazódik a hála és boldogság gondolata: köszönöm Uram, hogy ismét felvirradt Napod!

Isten nagyságának és atyai gondoskodásának kifejezésére kevés szebb szimbólum van, mint a Nap. Nem véletlen, hogy számos ősi (totemista) kultúra istenként tekintett rá, és mikor a Kr. e. XIV. században Ehnaton fáraó be akarta vezetni Egyiptomban az egyistenhitet, reformkísérletében ő is Aton napisten egyedüli tiszteletét kívánta megvalósítani.

A Nap világít, és melegít, növényt, állatot, embert táplál, növeszt. Életet ad. Mint a szeretet. Bár a biblia – éppen a totemként való tisztelet elkerülése érdekében – nagy világítóként említi a teremtéstörténetben, számunkra, keresztények számára is szép, élő, a teremtett világ csodáira felfigyelő keresztények számára pedig napról napra megújuló jelképe lehet az isteni gondviselésnek.

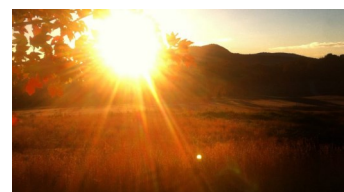
A sokak által József Attilának tulajdonított Naphimnusz pontosan egy, a természet csodáira figyelmes ember imája. A vers általánosságban az emberhez, a teremtés csúcshoz, a “mindennek egészéhez” szól, aki számára isteni parancs: “Úgy szeressétek egymást, amint én szeretlek titeket!” (Jn 13,34). Ehhez az életre szóló küldetéshez meríthetünk minden nap erőt a felkelő Nap sugaraiból.

Hiszen Isten pontosan ilyen túlsorduló mértékkel mér. Ilyen szeretet-túlsordulásból teremtette a világot, az embert is. Tékozlóan szeret – gondoljunk csak a tékozló fiú, pontosabban a szeretét tékozló atya történetére vagy épp a legutóbbi vasárnap elhangzott evangéliumi szakaszra, ahol a magvető bőven szórja minden felé a magvakat, mindennek és mindenkinek megadva a lehetőséget, hogy igaz terméseket, gyümölcsöket teremjen.

Isten túlsorduló mértékkel mér. Mi se holdként tükrözzük vissza a szeretetet, hanem Napként sugározzuk! Hiszen – ahogyan a frissen Szombathelyre kinevezett Székely János püspök még egyszer 2015-ben mondta: “Ahol elkezdik méricskélni a szeretetet, ott nagyon hamar elfogy”.

Szeress úgy, mint a Nap!

“A Napsugár nem kérdezi,
Hogy mennyit ér a fénye
A Napsugár nem kérdezi,
Hogy mit kap majd cserébe
A Napsugár nem mérlegel,
Csak tündökölve árad.
Simogat és átölel,
de nem kér érte árat.
Szeress úgy mint a Nap, feltétel nélkül
Úgy, mint a Nap, ami szívedből épül.
Úgy mint a nap, fényből születve
Úgy, mint a Nap, áldást teremtve.
Minden ember fény sugar,
a mindenségnek része
Azt hiszi, hogy porszem,
pedig a mindennek egésze.
Minden ember fény sugar,
egy a végtelennel.
Minden ember fény sugar,
de ebben hinni nem mer.
Szeress úgy mint a Nap, feltétel nélkül
Úgy, mint a Nap, ami szívedből épül.
Úgy mint a nap, fényből születve
Úgy, mint a Nap, áldást teremtve.
Szeress áldást teremtve!”

FIGYELEM!

Zoli atya pappá szentelésére és a nagybajomi újmisére autóbust indítunk.

Buszunk a 29-i szentelésre délelőtt 9 órákor, a másnapi, nagybajomi újmisére du. 2 órákor indul a templom elől.

Jelentkezni az alkalmak megjelölésével Soly-mos Mariskánál lehet.

Viteldíj nincs, de csak 50 főig tudjuk fogadni a jelentkezéseket, hiszen ennyien férnek az autóbuszba.

Mariska elérhetősége:

06/30/5277211

Imádkozzunk azért, hogy szolgálatát lelkesen, hűséggel, Isten dicsőségére tudja majd végezni!

Júniusi mozi!

Júniusban szerdánként moziba várjuk a testvéreket a plébániára!

A következő filmeket vetítjük délután 6 órai kezdettel:

Június 5. Soha nem késő I. rész

Június 12. Soha nem késő II. rész

Június 19. Instant család

Június 26. Bud Spencer nyomában

+ találkozás és beszélgetés a rendezővel, Király Leventével

Szeretettel várunk mindenkit!

Tóti Kagyló

Megjelenik minden hónap utolsó vasárnapján

Elérhetőségek; e-mail: lengyeltoti.plebanaia@hotmail.com, honlap: toti.plebanaia.hu

Telefon: 30/4976520